

„Autopoduzeće Imotski“ dd.d.
stečajna masa
21260 I m o t s k i

posl. broj: 14. St-613/04

23-11-2015

Predmet: nagodba o prekidu
sudskih sporova

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
/ za gosp. J. ČALETU /
21000 S p l i t

U privitku Vam dostavljam prijedlog:

-nagodbe s „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, o prekidu sudskih sporova i
s „Eurodaus“ d.d.-Split s pratećom dokumentacijom.

Ukoliko se slažete s prijedlozima, molim da sazovete Skupštinu vjerovnika na kojoj bi se doni-
jela odgovarajuća odluka.

S poštovanjem

-u privitku: navedeni dokumenti u
prijedlogu o nagodbi s „Eurodaus“

Stečajni upravitelj:
/ Ivan Šteko, dipl. oec. /

Imotski, 20. studenog 2015. god.

STEČAJNA MASA
AUTOPODUZEĆE IMOTSKI
d.d. U STEČAJU
I M O T S K I

„Autopoduzeće Imotski“ d.d.
stečajna masa
21260 I m o t s k i

posl. broj: 14. St-613/04

23 -11- 2015

Predmet: prijedlog sudske nagodbe

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
/ za gosp. J. ČALETU /
21000 S p l i t

U privitku Vam dostavljam:

- presudu i rješenje Trgovačkog suda u Sšlitu brpj: 6. P-2327/2010 od 6. studenog 2013 god. žalbu tužitelja „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, na presudu i rješenje broj: 6.P-2327/2010 od 13. prosinca 2013. godine;
- odgovor tuženika „Eurodaus“ d.d.-Split od 23. siječnja 2014. godine na žalbu tužitelja „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski;
- presudu Trgovačkog suda u Splitu broj: VIP-1342/06 od 3. lipnja 2008. godine;
- žalbu tuženika „Eurodaus“ d.d.-Split protiv presude broj: VIP-1342/06 od 11. srpnja 2008. godine;
- žalbu tuženika „Centar za vozila Hrvatske“ dd.d.-Zagreb protiv presude broj: VIP-1342/06 i
- prijedlog nagodbe između „Eurodaus“ d.d.-Split i stečajna masa „Autopoduzeće Imotski“ d.d. iz Imotskog.

Moje je mišljenje da bi trebalo prihvatiti predloženu nagodbu iz slijedećih razloga:

- presuda i rješenje Trgovačkog suda u Splitu broj: 6. P-2327/2010 od 6. studenog 2013. godine ide u korist „Eurodaus“ d.d.-Split, a prema kojoj tužitelj „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, mora platiti parnične troškove tuženiku u iznosu od 431.935,00 kn sa zateznim kamatama od 6. sstudenog 2013. godine.

Maala je korist što postoji, po istoj presudi i rješenju, potraživanje prema „Autopoduzeću Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, u iznosu od 3.440.452,02 kn, s obzirom da imamo pismenu izjavu stečajnog upravitelja gospodina Damira Mikić iz Zagreba, da dotična tvrtka nema više nikakve imovine, financijskih sredstava ili prava, koja bi se mogla unovčiti, te podmdiriti dotično dugovanje.

Osim toga mislim da je, što se tiče samog ishoda i drugostupanjska presuda, obzirom na navedene okolnosti, veoma neizvjesna.

- kod prvostupanjske presude koju je donio Trgovački sud u Splitu broj: VI P-1342/06 od 3. lipnja 2008. godine, moraju se tužitelju stečajna masa „Autopoduzeće Imotski“ d.d.-Imotski, nadoknaditi parnični troškovi u visini od 133.464,00 kn sa zateznim kamatama od 7. lipnja 2006. godine.

Ako i drugostupanjska presuda bude u korist stečajna masa „Autopoduzeće Imotski“ d.d.-Imotski, u što ne sumnjam, tada ćemo moći naplatiti navedeni iznos kamate od „Eurodaus“ d.d.-Split, ali glavnici ne možemo naplatiti jer „Autopoduzeće Imotski“ d.d., kako sam već naprijed naveo, nema više nikakve imovine koja bi se mogla unovčiti.

Daljnijim vođenjem sporova samo bi povećavali troškove a ništa ne možemo uprihoditi s obzirom na gore iznijete okolnosti.

Na kraju napominjem, da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 40. St-232/2008 od 5. ožujka 2014. godine u stečajnom postupku nad dužnikom „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o.-Zagreb, održano ročište za završnu diobu, gdje su različni vjerovnici djelomice namireni i to od sredstava utrženih od pokretne imovine / autobusi /.

S poštovajem

-u privitku: kao u tekstu

Stečajni upravitelj:
/ Ivan Šteko, dipl. oec. /

Imotski, 16. studenog 2015. god.

STEČAJNA MASA
AUTOPODUZEĆE IMOTSKI
i d.d. U STEČAJU
I M O T S K I

„Autopoduzeće Imotski“ d.d.
stečajna masa
21260 I m o t s k i

posl. broj: 14. St-613/04

23 -11- 2015

Predmet: nagodba o prekidu sudskih
sporova-prijedlog

TRGOVAČKI SUD U SPLITU
/ za gosp. J. ČALETU /
21000 S p l i t

S tvrtkom „Autopoduze Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, vodimo slijedeće sudske sporove:

-Tužitelj: „Autopoduzeće Imotski“ d.d.-stečajna masa-Imotski

Tuženik: „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb

Radi: poništenja ugovora o kooperacijina održavanju redovitog međužupanijskog prijevoza putnika i isplate 2.568.601,75 kn.

Broj predmeta: 13.P1261/06, Trgovački sud u Splitu.

U ovom predmetu Trgovački sud u Splitu donio je dana 20. veljače 2007. godine presudu zbog ogluhe kojom je usvojen tužbeni zahtjev tužitelja.

Protiv ove presude tuženik je dana 11. svibnja 2007. godine izjavio žalbu Visokom trgovačkom sudu u Zagrebu, o kojoj do danas nije odlučeno.

Dana 23. lipnja 2009. godine kod Trgovačkog suda u Zagrebu otvoren je stečajni postupak nad tuženikom a vodi se pod poslovnim brojem: 40. St-232/2008.

Potraživanje prijavljeno u stečajnom postupku, te je isto osporeno, a tužitelj upućen na parnicu radi dokazivanja osporene tražbine.

Osim autobusa na kojima postoji razlučno pravo tuženik „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, nema druge imovine.

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 40. St.232/2008 od 5. ožujka 2014. godine, izvršena je dioba kupovnine ostvarene prodajom naprijed navedenih autobusa, razlučnim vjerovnicima.

-Tužitelj: „Autopoduzeće Imotski“ d.d.-stečajna masa-Imotski

Tuženik: „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o.-u stečaju-Zagreb

Radi: poništenja ugovora o zakupu zemljišta i isplate 300.951,55 kn.

Trgovački sud u Splitu, broj predmeta: 13.P-1468/06.

Nad tuženikom otvoren stečajni postupak 23. lipnja 2009. godine kod Trgovačkog suda u Zagrebu a vodi se pod poslovnim brojem: 40. St-232/2008.

Potraživanje prijavljeno i osporeno u stečajnom postupku nad tuženikom.

Predložen nastavak ovog postupka.

U ovom predmetu Trgovački sud u Splitu donio je 19. prosinca 2011. godine presudu broj: 13.P-1133/2010 kojom se utvrđuje postojanje potraživanja tužitelja u iznosu od 460.258,28 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Osim autobusa na kojima postoji razlučno pravo tuženik „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, nema druge imovine.

Rješenjem trgovačkog suda u Zagrebu broj: 40. St-232/2008 od 5. ožijka 2014. godine izvršena je dioba kupovnine ostvarene prodajom naprijed navedenih autobuasa razlučnim vjerovnicima.

-Tužitelj: „Autopoduzeće Imotski“ d.d.-stečajna masa-Imotski

Tuženici: 1/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb

2/ „Croatia bus“ d.d. u stečaju, Zagreb i

3/ „Deutsche Touring“- Frankfurt-Njemačka

Radi: vraćanja stečene koristi u iznosu od 2.858.410,00 kn.

Trgovački sud u Splitu, broj predmeta: 11. P-1501/05.

Trgovački sud u Splitu donio je pravomoćnu presudu i rješenje pod poslovnim brojem 11.P-1501/05 dana 13. srpnja 2007. godine zbog ogluhe.

Ova presuda i rješenje se odnose na prvooptuženika „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb. Doneseno je i rješenje o ovrsi. Ovršenik je upitio žalbu a ovrhovoditelj je odgovorio na istu u zakonskom roku.

Podnesen je zahtjev Ministarstvu mora, turizma, prometa i razvitka, te Upravi cestovnog prometa u Zagrebu, da nam obnove dozvolu za linijski prijevoz putnika autobusom na međunarodnom cestovnom prometu na relaciji Imotski-Dortmund. Ukoliko se udovolji našem zahtjevu ne treba dalje voditi parnicu protiv drugog i trećeg tuženika.

Nad tuženikom pod 1/ otvoren je stečajni postupak kod Trgovačkog suda u Zagrebu, a vodi se pod poslovnim brojem: 40. St-232/2008.

Potraživanje u stečajnom postupku prijavljeno i priznato u iznosu od 4.282.878,52 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Osim autobusa na kojima postoji razlučno pravo tuženik „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, nema druge imovine.

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 40. St-232/2008 od 5. ožujka 2014. godine izvršena je dioba kupovnine, ostvarene prodajom naprijed navedenih autobusa, razlučnim vjerovnicima.

-Tužitelj: „Autopoduzeće Imotski“ d.d.-stečajna masa-Imotski

Tuženici: 1/ „Eurodaus“ d.d.-Split

2/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb

Radi: naplate štete-isplate za korištenje Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom, u iznosu od 4.320.000,00 kn.

Trgovački sud u Splitu, broj predmeta: 6. P-2327/2009.

Tuženici podnijeli prigovor na tužbu, te se usprotivili tužbenom zahtjevu.

Nad tuženikom pod 2/ kod Trgovačkog suda u Zagrebu otvoren stečajni postupak dana 23. lipnja 2009. godine, a vodi se pod poslovnim brojem: 40. St-232/2008.

Potraživanje u stečajnom postupku prijavljeno i osporeno a tužitelj upućen na parnicu radi dokazivanja osporene tražbine.

Predložem nastavak sudskog postupka.

Trgovački sud u Splitu donio je 6. studenog 2003. godine presudu i rješenje broj: 6.P-2327/2010, u kojoj se odbija tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika pod 1/ „Eurodaus“ d.d.-Split, a utvrđuje se da postoji potraživanje tužitelja prema tuženiku pod 2/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, u iznosu od 3.440.452,04 kn, kao tražbina drugog višeg isplatnog reda.

Tuženik pod 2/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, treba tužitelju u roku osam /8/ dana naknaditi troškove parničnog postupka u iznosu od 269.338,00 kn.

Tužitelj „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, treba naknaditi parnične troškove tuženiku pod 1/ „Eurodaus“ dd.d.-Split, u iznosu od 431.935,00 kn sa zateznom kamatom od 6. studenog 2013. godine do isplate.

Tužitelj je na takvu presudu i rješenje podnio žalbu Visokom trgovačkom sudu u Zagreb.

-Tužitelj: „Autopoduzeće Imotski“ d.d., stečajna masa, Imotski

Tuženici: 1/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb

2/ Centar za vozila Hrvatske-Zagreb i

3/ „Eurodaus“ d.d.-Split.

Radi: poništenja ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme, isplate 1.839.886,11 kn i predaje objekta Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom.

Trgovački sud u Splitu, broj predmeta: VI P-1342/06.

U predmetnom postupku donijeta je presuda prvog stupnja dana 3. lipnja 2008 godine, kojom je po-

ništen ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme i svi ostali ugovori, dužan je tuženik pod 1/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, u roku osam /8/ dana isplatiti tužitelju sve imovinske koristi koje je stekao temeljem poništenih ugovora u iznosu od 1.839.886,11 kn sa zakonskim zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe 7. lipnja 2006. godine do isplate. Dalje, dužni su tuženici pod 1/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, i pod 3/ „Eurodaus“ d.d.-Split, u roku osam /8/ dana pod prijetnjom ovrhe predati tužitelju uređen i opremljen objekt Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom, te naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 133.464,00 kuna.

Protiv presude tuženici su izjavili žalbu o kojoj do danas nije odlučeno.

Nad tuženikom pod 1/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, pokrenut je stečajni postupak dana 23. lipnja 2008. godine kod Trgovačkog suda u Zagrebu, a vodi se pod brojem: 40. St-232/2008. Tužitelj prijavljuje tražbinu u stečajnom postupku. Tražbina nije priznata.

Tužitelj dana 7. listopada 2009. godine dostavlja podnesak kojim traži nastavak predmetnog postupka.

Dana 22. veljače 2012. godine Trgovački sud u Splitu donio je rješenje kojim je utvrdio prekid postupka u odnosu na tužitelja „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, te u odnosu na tuženika pod 1/ „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb.

Dana 15. ožujka 2012. godine sudu je dostavljen podnesak tužitelja kojim stečajni upravitelj preuzima postupak u ovoj pravnoj stvari.

Sudski postupak se vodi kod Visokog trgovačkog suda u Zagrebu pod poslovnim brojem: Pž-4621/12.

Dana 17. svibnja 2013. godine stečajni upravitelj je poslao požurnicu Visokom trgovačkom sudu u Zagreb, ali nije polučen nikakav uspjeh. Sudski postupak je u tijeku.

-Tužitelj: „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski

Tuženik: „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb

Radi: naplate 1.684.901,80 kn.

Javni bilježnik Boško Jurišić iz Solina dana 4. srpnja 2006. godine donosi rješenje o ovrsi broj: Ovr. 80/06 na temelju vjerodostojne isprave /računa/.

Ovršenik „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, upućuje prigovor Trgovačkom sudu u Splitu na rješenje o ovrsi broj: Ovr. 80/06, a predmet se ustupa Visokom trgovačkom sudu u Zagreb. Visoki trgovački sud u Zagrebu svojim rješenjem od 20. svibnja 2009. godine određuje sudskog vještaka da preuzme predmet vještačenja, a od tužitelja atraži da kao predujam troška uplati 20.000,00 kn. Ta uplata nije izvršena.

Kod Trgovačkog suda u Zagrebu dana 23. lipnja 2009. godine otvara se stečajni postupak nad tuženikom „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, a predmet se vodi pod poslovnim brojem: 40. St-232/2008.

Potraživanje se prijavljuje u stečajnom postupku. Na ispitnom ročištu 10. rujna 2009. godine stečajni upravitelj nije priznao prijavljenu tražbinu. Stečajni vjerovnik „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, upućen je na parnicu radi utvrđivanja tražbine.

Tužitelj „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, upućuje Trgovačkom sudu-Zagreb podnesak i predlaže nastavak predmetnog postupka.

Do danas spor nije okončan.

Napominjem, da osim autobusa na kojima postoji razlučno pravo, tuženik „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, nema druge imovine.

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 40 St-232/08 od 5. ožujka 2014. izvršena je dioba kupovnine, ostvarena prodajom naprijed spomenutih autobusa, razlučnim vjerovnicima.

Ovrhovoditelj: „Autopoduzeće Imotski“ stečajna masa, Imotski

Ovršenik: „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb

Radi: isplate 3.919.073,65 kn.

Broj predmeta: XLII Ovr.-2241/2007, Trgovački sud u Zagrebu.

U ovom predmetu doneseno je dana 8. svibnja 2006. godine rješenje o ovrsi koje je postalo pravomo-

čno 21. svibnja 2006. godine.

Dana 21. svibnja 2007. godine ovrhovoditelj je podnio sudu prijedlog za promjenu sredstava ovrhe i to na vozilima u vlasništvu ovršenika.

Donošenjem rješenja o ovrsi ovrhovoditelj „Autopoduzeće Imotski“ stečajna masa, Imotski, na azaplijenjem vozilima stekao je založno pravo.

Nakon donošenja rješenja o ovrsi nad ovršenikom je otvoren stečajni postupak 23. lipnja 2009. godine kod Trgovačkog suda u Zagrebu, a vodi se pod brojem: 40. St-232/2008.

Ovrhovoditelj je nastavio s ovrhom na vozilima na kojima je određena ovrha, ali sud nije uspio zaplijeniti vozila.

Posljednji pokušaj zapljene vozila obavljen je u predmetu Trgovačkog suda u Zagrebu broj: XXXIV Ovr. -6114/2011, i to dana 9. listopada 2012. godine, ali vozila nisu zatečena na Zagrebačkom autobusnom kolodvoru, radi čega je stavljen prijedlog da sud izda nalog MUP-aPU Zagreb, da predmetna vozila zaustavi i oduzme na bilo kojem mjestu na kojem se ista zateknu.

Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj: 40: St-232/2008 od 5. ožujka 2014. godine izvršena je dioba kupovnine, ostvarene prodajom naprijed spomenutih autobusa, različnim vjerovnicima. Kod diobe kupovnine različni vjerovnik „Autopoduzeće Imotski“ d.d. stečajna masa, Imotski, dobilo je iznos od 77.700,00 kn, što je i doznačeno na Depozitni račun Trgovačkog suda u Splitu.

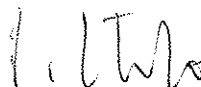
Kako stečajni dužnik i ovršenik „Autopoduzeće Imotski“ d.o.o. u stečaju, Zagreb, nema više imovine, financijskih sredstava i prava, od kojih bi se mogao naplati nepodmireni dio potraživanja, predlažem da se dogovorno prekine daljnje vođenje navedenih parnica, a svaka strana bi snosila svoj dio parničnih troškova.

S poštovanjem

Imotski, 16. studenog 2015. god.

Stečajni upravitelj:
/ Ivan Šteko, dipl. oec. /

STEČAJNA MASA
AUTOPODUZEĆE IMOTSKI
1 d.d. U STEČAJU
I M O T S K I

Odvjetnički ured
Zinajda Stuhne
spec. iz oblasti trgovačkog prava
Stjepana i Antuna Radića 8a, p.p. 1, 44001 Sisak
tel: 044/522-250, 522-557; fax: 044/522-381

Sisak, 03. rujna 2008. god.

TRGOVAČKI SUD U

SPLITU

ZA

VISOKI TRGOVAČKI SUD U

ZAGREBU

Na br. VLP.1342/06

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUKE

Ime pošte

09-09-2008

Predano za poštu obično-prop. čiz. 20
POŠTA
Broj primjerka pologa
Taksirano KN POTPIS

TUŽITELJ: AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d., u stečaju, iz Imotskog

TUŽENICI: 1. AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o., iz Zagreba
2. CENTAR ZA VOZILA HRVATSKE d.d., iz Zagreba, kojeg zastupa
punomoćnica Zinajda Stuhne, odvjetnica u Sisku
3. EURODAUS d.d., iz Splita

ŽALBA 2. TUŽENIKA

- četverostruko

protiv presude Trgovačkog suda
u Splitu, br. P-1342/06, od 03.06.2008.

Protiv dijela citirane presude i to dijela pod toč. II., III. i VI. izreke, 2. tuženik, putem svoje punomoćnice, izjavljuje žalbu zbog:

- bitne povrede odredaba postupka;
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja;
- pogrešne primjene materijalnog prava.

Obrazloženje:

Pobijanom presudom sud je u cijelosti prihvatio sve tužbene zahtjeve tužitelja, s tim da je u dijelu izreke pod toč. VI. citirane presude naložio svim tuženicama da tužitelju nadoknade parnične troškove u visini od 133.464,00 kn. Iz obrazloženja pobijane presude slijedi da sud nije prihvatio prigovor 2. tuženika da se u odnosu na njega radi o promašenoj pasivnoj legitimaciji (i da u odnosu na njega tužbeni zahtjev pod toč. II. i III. treba odbiti ili odbaciti zbog nedostatka pravnog interesa), jer da se tužba u predmetima pobijanja pravnih radnji u

stečajnom postupku podnosi protiv suugovaratelja, ali i treće osobe u čiju korist poduzeta pravna radnje djeluje, u smislu čl. 283. st. 2. ranijeg ZOO-a i čl. 143. st. 2. SZ-a.

Ovakva odluka nije osnovana.

Naime, 2. tuženik je u tužbi (i presudi) spomenut u dijelu izreke pod II. (da se poništava sporazum o ustupanju ugovora koji je sklopljen između tužitelja i 1. tuženika, uz suglasnost 2. tuženika) i pod III. (da se poništava sporazum o ustupanju ugovora koji je sklopljen između 1. tuženika i 3. tuženika, uz suglasnost 2. tuženika), a iz kojih jasno proizlazi da 2. tuženik nije bio stranka tog sporazuma, već treća osoba koja je (kao suugovaratelj jedne ugovorne stranke – ustupitelja), dala suglasnost na ustupanje ugovora.

Osim toga, raniji ZOO (čl. 145. i 146.) jasno određuje da su stranke u ugovoru o ustupanju ugovora ona osoba koja ugovor ustupa i ona osoba koja prima ustupanje, a suugovaratelj ustupitelja je treća osoba čija se suglasnost traži za valjanost ustupanja. Stoga u konkretnom slučaju i nije bilo nužno da predmetne sporazume o ustupanju ugovora supotpíše i 2. tuženik (što se u konkretnom slučaju dogodilo), jer je on svoju suglasnost mogao izraziti i posebnom ispravom ili čak usmenim očitovanjem, jer ZOO ne propisuje pisanu formu za ugovore o poslovno - tehničkoj suradnji (čl. 145. ranijeg ZOO-a). Ilustracije radi, kada centar za socijalnu skrb daje propisanu suglasnost roditeljima na prodaju nekretnine u vlasništvu mladb. djeteta, on sasvim sigurno time ne postaje stranka u ugovoru o kupoprodaji, već nastupa kao treća osoba čija se suglasnost traži za valjanost takvog ugovora. Isto se odnosi i na ovaj slučaj (samo je obveza pribavljanja suglasnosti propisana ZOO-om, a ne Obiteljskim zakonom).

Ukratko, predmet ovog spora nije bilo pobijanje suglasnosti na ustupanje ugovora, već pobijanje pravog posla kojim je izvršeno ustupanje ugovora, pa nije bilo osnove da tužitelj tužbom obuhvati i 2. tuženika.

Naime, u čl. 141. st. 3. SZ-a jasno stoji *da se tužba za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika podnosi protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta*, što u slučaju pobijanja ugovora podrazumijeva osobu s kojom je stečajni dužnik sklopio pobijani pravni posao. U ovom slučaju 2. tuženik evidentno nije osoba s kojom je stečajni dužnik sklopio sporazum o ustupanju ugovora, niti je osoba o čijoj volji uopće ovisi valjanost tog sporazuma ili koja bi bila legitimirana zahtjev za poništenje sporazuma priznati.

Izuzetak od odredbe čl. 141. st. 3. SZ-a postoji samo u slučaju iz čl. 143. SZ-a kojim je određeno da se tužba može, u određenim slučajevima, usmjeriti i protiv trećih osoba i to univerzalnih pravnih sljedbenika i ostalih pravnih sljednika osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta. U konkretnom slučaju 2. tuženik očigledno nije pravni sljednik suugovaratelja stečajnog dužnika, pa se na njega ni u kojem slučaju ne može primijeniti odredba čl. 143. SZ-a (na koju se sud u obrazloženju poziva).

I na kraju, ukoliko bi sud u ovom postupku pravomoćno poništio osporene sporazume o ustupanju ugovora, suglasnost koju je 2. tuženik dao na takvo ustupanje bi sama po sebi postala bespredmetna jer više ne bi postojao pravni posao na koji je takva suglasnost dana.

Ako je pak tužitelj htio ostvariti intervencijski učinak presude u ovom postupku u odnosu na 2. tuženika, tj. djelovanje presude i na treću osobu koja nije stranka u postupku, onda je to trebao ostvarivati uz primjenu instituta obavještanja treće osobe o parnici u smislu čl. 211-ZPP-a, a ne proširivanjem tužbe i na 2. tuženika.

Iako to nije bitno za rješenje ovog spora (jer 2. tuženik nije suugovaratelj stečajnoj dužnika), uzgredno se napominje i to da je potpuno apsurdan zaključak suda da 2. tuženik, samim tim što je koristio poslovni prostor tužitelja (objekt stanice za tehnički pregled vozila) morao

znati da je stečajni dužnik prezadužen. Naime, notorno je da osoba koja temeljem zakupa ili dugog sličnog pravnog posla koristi tuđi poslovni prostor, ne mora imati baš nikakvog saznanja o poslovanju vlasnika prostora.

Kako, dakle, ne postoji pravna osnova po kojoj bi tužitelj 2. tuženika mogao obuhvatiti tužbom u ovom postupku, radi se o promašenoj pasivnoj legitimaciji i sud je trebao tužbeni zahtjev u odnosu na 2. tuženika odbiti ili odbaciti i obvezati tužitelja da 2. tuženiku nadoknadi prouzročene parnične troškove, a ne obvezati 2. tuženika da tužitelju, zajedno s 1. i 3. tuženikom, dakle, na jednake dijelove, nadoknadi parnične troškove ili, s obzirom da se tužbeni zahtjev zapravo uopće i ne odnosi na 2. tuženika, ovo pitanje riješiti odlukom o troškovima postupka i 2. tuženiku dosuditi troškove spora.

Stoga se predlaže da drugostupanjski sud pobijanu presudu preinači u pravcu da u odnosu na 2. tuženika odbije ili odbaci tužbeni zahtjev tužitelja, u dijelu izreke pod II. i III., a u dijelu izreke pod toč. VI. (koja se odnosi na rješenje o troškovima postupka), u pravcu da tužitelja odbije sa zahtjevom za naknadom troškova u odnosu na 2. tuženika i da tužitelju naloži da 2. tuženiku nadoknadi prouzročene parnične troškove, uključujući i troškove ove žalbe.

Za tuženika,
punomoćnica:

Zinajda Stuhne, odvjetnica

ODVJETNICA
Zinajda Stuhne

HR 44000 SISAK, S. i A. Radića 8a

TROŠKOVNIK:

- pristojba5.000,00 kn
- sastav žalbe s PDV.28.060,00

UKUPNO: 33.060,00 kn

GRGIĆ & PARTNERI

ODVJETNIČKO DRUŠTVO

RH - 10020 ZAGREB - Remetinečka cesta 98 - tel.: +385 1 6598 200 - fax: +385 1 6598 209
e-mail: odvjetnicko.drustvo@grgic-partneri.com

ODVJETNICI
PARTNERI
Odbornik Grgić
Čamil Salihović
Nenad Čović
Zvonimir Matić
Zdenek Milas
Dens Lauc
Ivica Čosić
Daniela Grgić-Čačić
Nenad Grof
Bojan Nikolić
Željimir Franjo Šenjug
Davor Bubalo
Hrvoje Pelc
Mislav Biočić

ODVJETNICI
Tomislav Barbača
Davor Kovačević
Sidonija Hodalić
Mira Bošnjak
Nataša Mijić Scheidl
Ivana Ših
Marina Ljubanović
Ivica Šimundić
Ivan Santica
Damir Đapić
Srđan Kalebota
Vladimir Slunjski
Vjekoslav Andrić
Tamara Stanić
Tamara Kharmayer
Vesna Boras
Sanja Perinović
Ivan Glavaš
Marina Miočić
Dinko Simonelli
Marko Blečić
Petra Huseni
Katarina Ileković

ODVJETNIČKI
VJEŽBENICI
Zrinka Balić
Alma Duplancić
Ivan Grbavac
Pavao Mrkonjić
Miroslav Vagar
Nikola Knežević
Renata Grgić
Ivana Grgić Zovko
Božana Ivanda

PISARNICE
ZAGREB I.
Remetinečka cesta 98
ZAGREB II.
Remetinečka cesta 98
SPLIT I.
Put Supavla 1
SPLIT II.
Put Supavla 1
ZADAR
Ob. kn. Branimira 5
RIJEKA
Riva 8
DUBROVNIK
Dr. A. Starčevića 20
OSIJEK
Drinska 123
MAKARSKA
Kr. Tomislava 15a
VARAŽDIN
Zugrubička 63

TAJNICI DRUŠTVA
arja Ferk, dipl. iur.
lko Grgić, dipl. iur.

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

IZ RUKE

Preko pošte

11-07-2008

Predano za poštu obično prep. dne _____ 20____
POŠTA _____ R _____
Broj primjerka _____
Taksirano _____ KN _____ POTPIS _____

Prima:
TRGOVAČKI SUD U SPLITU

21000 S P L I T

Split, 2008-05-11
0196-Čović

PREDMET: VI P-1342/06

AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju c/a AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. i dr.

Za

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE U Zagrebu

Protiv presude Trgovačkog suda u Splitu broj: VI P-1342/06 od 3. lipnja 2008. god., tuženik pod 3. EURODAUS d.d. Split, zastupan po Nenadu Čoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu GRGIĆ & PARTNERI iz Zagreba, Pisarnica Split I., temeljem čl. 348. ZPP-a, p o d n o s i:

ŽALBU

S prijedlogom da se žalba sa cijelim spisom dostavi Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu, kao sudu drugog stupnja, od koga se TRAŽI da se žalba UVAŽI i:

- ☐ osporena presuda PREINAČI (čl. 373. ZPP-a) na način da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije, ili
- ☐ osporena presuda UKINE (čl.369 i 370 ZPP-a) i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku

A sve ovo, z b o g:

- (1) bitne povrede odredbi parničnog postupka;
- (2) pogrešno i nepotpuno uturdenog činjeničnog stanja;
- (3) pogrešne primjene materijalnog prava.

Temeljem čl. 166 st. 2. ZPP-a, tuženik pod 3. traži da mu sud drugog stupnja, prizna naknadu za troškove ove ŽALBE, u slučaju da ŽALBU uvaži i presudu suda prvog stupnja PREINAČI temeljem čl. 373 ZPP.

- ☐ PRISTOJBA žalbe: 6.250,00 kn.
- ☐ Nagrada za s. žalbe: 23.000,00 kn.
- ☐ 22 % PDV: 5.060,00 kn.

PISARNICA SPLIT I.

PH - 21000 Split - Put Supavla 1 - tel.: +385 21 333 101 - fax: +385 21 333 111
e-mail: pisarnica@grgic-partneri.com

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom poništava se sporazum o ustupanju ugovora koji je zaključen između tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb i tuženika pod 3. Eurodaus d.d. Split, uz suglasnost tuženika pod 2. Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb, dana 28. travnja 2005.g., te se utvrđuje da je ovaj sporazum bez pravnog učinka prema stečajnoj masi (toč. III. izreke presude) te su dužni tuženici pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb i pod 3. Eurodaus d.d. Split predati tužitelju ureden i opremljen objekt Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom, s pripadajućim prilaznim cestama i drugim zemljištem, koji posluje pod nazivom Centar za vozila Hrvatske, Stanice za tehnički pregled Imotski, koja nekretnina je označena sa čest. zem. 2824/179 (kat. Čest. zem. 4431/2) tehnički pregled 300 m², portirnica 44 m², dvorište 1399 m², Z.U. 2641 KO Imotski – Glavina (toč. V. izreke presude) a tuženici su dužni naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 133.464,00 kn (toč. VI. izreke presude).

Prvostupanjska presuda u dijelu u kojem se odnosi na tuženika pod 3. (toč. III., V. i VI. izreke) nije na zakonu osnovana, iz slijedećih razloga:

TOČ. III. IZREKE:

- ❑ Počinjena je bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 12. ZPP-a jer je presudom prekoračen tužbeni zahtjev. Naime, tužitelj je točkom 3/ tužbenog zahtjeva tražio poništenje sporazuma o ustupanju ugovora koji je zaključen dana 28. travnja 2002.g. dok prvostupanjski sud u izreci presude poništava sporazum o ustupanju ugovora koji je zaključen dana 28. travnja 2005.g. Pa ne može sud prvog stupnja odlučivati o zahtjevu koji nije ni postavljen. Ako nije riječ o bitnoj povredi odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 12. ZPP-a onda je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 2. ZPP-a.
- ❑ Pravilno sud prvog stupnja navodi da stečajni upravitelj može podnijeti tužbu za pobijanje pravnih radnji samo na temelju odobrenja stečajnog suca kao i da stečajni sudac mora točno odrediti za koju poboju pravnu radnju daje odobrenje stečajnom upravitelju na podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji. Budući je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj X ST-613/04 od 2. lipnja 2006.g. točno određeno da se stečajnom upravitelju daje suglasnost za poništenje sporazuma o ustupanju od 28. travnja 2002.g. onda je očito kako je pogrešno primijenjeno materijalno pravo jer stečajni upravitelj nije imao odobrenje na podnošenje tužbe zbog poništenja sporazuma o ustupanju ugovora koji je zaključen 28. travnja 2005.g. uslijed čega je tužbeni zahtjev pod toč. III. izreke trebalo odbiti. Doduše, kako je to već i navedeno u ovoj žalbi tužbenim zahtjevom se nije ni zahtijevalo poništenje sporazuma o ustupanju ugovora koji je zaključen 28. travnja 2005.g.
- ❑ Pogrešna primjena materijalnog prava se očituje i u tome što po mišljenju tuženika pod 3. tužitelj uopće ne može pobijati sporazum o ustupanju ugovora sklopljen 28. travnja 2005.g. Vjerojatno niti jednog trenutka ne bi trebalo biti prijetno da su sporazum o ustupanju ugovora od 28. travnja 2005.g. sklopili tuženik pod 1. i tuženik pod 3. uz suglasnost tuženika pod 2. Odredbe Stečajnog zakona od čl. 127. do čl. 144. imaju naslov «POBIJANJE PRAVNIH RADNJI STEČAJNOG DUŽNIKA». Dakle, sam naslov ukazuje kako se mogu pobijati isključivo pravne radnje stečajnog dužnika. Sporazum o ustupanju ugovora sklopljen 28. travnja 2005.g. nije pravna radnja stečajnog dužnika te se ne može ni pobijati.
- ❑ Slijedom iznesenog u prethodnom stavku potpuno je pogrešno pozivanje na odredbu iz čl. 283. st. 2. ZOO-a (NN 53/91) budući odredbe čl. 280. do 285. ZOO-a (NN 53/91) imaju naslov Odsjek 2. «POBIJANJE DUŽNIKOVIH PRAVNIH RADNJI». Očito je kako su naslovi odsjeka kako u Stečajnom zakonu tako i u ZOO-u (NN 53/91) gotovo identični te je više nego li jasno da sporazum o ustupanju ugovora sklopljen 28. travnja 2005.g. ni u kojem slučaju ne predstavlja pravnu radnju tužitelja zbog čega se ne može ni pobijati.

- ☞ Očito je kako je materijalno pravo pogrešno primijenjeno jer je zbog osnovanosti prigovora nedostatka aktivne legitimacije tužbeni zahtjev u toč. 3/ trebalo odbiti. Tuženik pod 3. (toč. IV. podneska od 19.03.2008.g.) kao i tuženik pod 2. (odgovor na tužbu str. 2 pretposljednji stavak) su u stvari istakli prigovor nedostatka aktivne legitimacije smatrajući da tužitelj nema aktivnu legitimaciju za pobijanje sporazuma od 28. travnja 2005.g. Sud prvog stupnja pogrešno tumači navode tuženika pod 3. smatrajući kako je isti istakao prigovor promašene pasivne legitimacije a ujedno neistinito navodi da bi taj prigovor bio obrazložen činjenicom da nije potpisao sporazum, da nije bio stranka u pravnim poslovima koji su predmet pobijanja jer to tuženik pod 3. nikada nije ni izjavio. Radi navedenog je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.
- ☞ Iako je sasvim jasno kako tužitelj nije ni mogao pobijati sporazum o ustupanju ugovora sklopljen 28. travnja 2005.g., ne bi trebalo biti sporno da je citirani sporazum sklopljen između tuženika pod 1. i tuženika pod 3. uz suglasnost tuženika pod 2. Postavlja se pitanje kako tuženik pod 3. prilikom sklapanja citiranog sporazuma sa tuženikom pod 1. uz suglasnost tuženika pod 2. može imati bilo kakvih saznanja o sposobnosti ili nesposobnosti za plaćanje tužitelja koji uopće nije stranka sporazuma od 28. travnja 2005.g. Tuženik pod 3. nije ni u kakvom pravnom odnosu sa tužiteljem tako da nema nikakvih saznanja niti ima potrebe da se uopće raspita o tužiteljevoj sposobnosti ili nesposobnosti za plaćanje. Premda tuženik pod 3. u pogledu sporazuma od 28. travnja 2005.g. nije ni u kakvom odnosu sa tužiteljem sud prvog stupnja neosnovano zaključuje da je tuženik pod 3. morao imati saznanje o nesposobnosti tužitelja za plaćanje zbog čega je pogrešno primijenjeno materijalno pravo, dijelom i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja a počinjena je i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a.
- ☞ Potpuno je nejasno pozivanje suda prvog stupnja na odredbu čl. 143. st. 2. Stečajnog zakona budući tuženik pod 3. a ni ostali tuženici nisu ničiji pravni sljednici tako da je i u tom dijelu počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a jer je obrazloženje nejasno.
- ☞ Po mišljenju tuženika pod 3. počinjena je i bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. u vezi čl. 8. ZPP-a jer obrazloženje osporene presude nije opravdano uvjerljivim i logičnim razlozima te nema ni pravnu ni činjeničnu osnovu.

TOČ. V. IZREKE:

- ☞ Tuženik pod 3. smatra da je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a jer u presudi uopće nema nikakvih razloga koji bi opravdavali donošenje odluke.
- ☞ S druge strane tuženik pod 3. smatra da bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a postoji i zbog toga što izreka proturječi sama sebi. Naime, na određeni način je neshvatljivo da se obvezuje tuženik pod 3. na predaju objekta Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom koji posluje pod nazivom Centar za vozila Hrvatske koji sudjeluje u ovom postupku kao tuženik pod 2. Nije sporno da je tuženik pod 2. Centar za vozila Hrvatske nositelj javnih ovlasti za obavljanje tehničkih pregleda. Nije sporno da Centar za vozila Hrvatske i dalje obavlja tehničke preglede u objektu Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom pa nema nikakvog razloga da se tuženik pod 3. obvezuje na predaju objekta u kojem djelatnost obavlja tuženik pod 2.
- ☞ Tijekom postupka je utvrđeno da je izvršena prodaja dužnika (tužitelja) kao cjeline tako da tužitelj više nije vlasnik nekretnine iz toč. 5/ tužbenog zahtjeva. Na kupca (Autobusni promet d.d. Varaždin) su prešla sva prava tužitelja prema trećim osobama koja se tiču preuzete imovine tužitelja tako da je po mišljenju tuženika pod 3. tužbeni zahtjev u toč. 5/ neosnovan.

- ☐ Tužitelj se poziva na odredbu čl. 195. st. 1. ZPP-a po kojoj ako koja od stranaka otuđi stvar ili pravo o kojem teče parnica, to ne sprečava da se parnica među istim strankama dovrši. Međutim, tuženik pod 3. smatra da odredba čl. 195. st. 1. ZPP-a u svojoj biti znači da stranke zadržavaju svoju procesnu legitimaciju, ali otuđenjem stvari gube materijalnopravnu legitimaciju. U suštini odredba čl. 195. st. 1. ZPP-a na određeni način štiti protivnika otuđitelja tj. u konkretnom slučaju tuženika pod 3. jer je otuđitelj u konkretnom slučaju tužitelj kako bi se spriječilo da se stalnim otuđenjima onemogućava okončanje parnice. Međutim, iako otuđenje stvari ne utječe na zasnovani procesnopravni odnos i te kako utječe na materijalnopravni odnos.
- ☐ Vrhovni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci broj Gž 2828/78 od 14.9.1978. – PSP 14/365 doslovno navodi: «Nakon što tuženik otuđi stvar o kojoj teče parnica, tužitelj više ne može tražiti predaju te stvari, već može preinačiti tužbu te umjesto predaje stvari zahtijevati naknadu štete». Shodno iznesenom, nakon što tužitelj otuđi stvar o kojoj teče parnica ne može tražiti da mu se otuđena stvar preda, pa je očito kako je materijalno pravo pogrešno primijenjeno kada tužbeni zahtjev nije odbijen.

TOČ. VI. IZREKE:

- ☐ Tuženik pod 3. smatra kako je počinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 352. st. 1. u vezi čl. 161. st. 1. ZPP-a a što je dovelo do pogrešne primjene materijalnog prava. Vrijednost predmeta spora određena je iznosom od 1.839.886,11 kn koji se potražuje od tuženika pod 1. Budući postoji znatna razlika u pogledu udjela u predmetu spora između tuženika pod 1. i ostalih tuženika, sud prvog stupnja je prema razmjeru tog udjela trebao odrediti koliki će dio troškova nadoknaditi svaki od tuženika. U svakom slučaju nepravilno je i nepravilno da svi tuženici podmiruju trošak na jednake dijelove a vrijednost spora je određena isključivo potraživanjem prema tuženiku pod 1.
- ☐ Kako tuženik pod 3. smatra da je njegova žalba osnovana to će u svakom slučaju utjecati na odluku o parničnom trošku.

Zbog svega naprijed navedenog tuženik pod 3. predlaže da se žalba UVAŽI a prvostupanjska presuda preinači na način da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije i tužitelja obveže da tuženiku pod 3. naknadi cjelokupan parnični trošak uključujući i trošak ove žalbe ili ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovni postupak i odluku.

Tuženik pod 3. po punomoćniku

ODVJETNIK
NENAD ČOVIĆ

Posl. br. VI P-1342/06

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

TRGOVAČKI SUD U SPLITU po sucu Nevenki Marunica, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju, Imotski kojeg zastupa stečajni upravitelj Ivan Šteko iz Imotskog, a stečajnog upravitelja punomoćnik Boro Rajić, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika ad. 1. AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. Zagreb, ad. 2. CENTAR ZA VOZILA HRVATSKE d.d. Zagreb, kojeg zastupa punomoćnica Zinajda Stuhne, odvjetnica iz Siska i ad. 3. EURODAUS d.d. Split, kojeg zastupa punomoćnik Nenad Čović iz Split, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Grgić & Pupiće iz Zagreba, radi pobijanja pravnih radnji (v.p.s. 1.839.886,11 kn), nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene dana 19. svibnja 2008. g. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika pod 3., te zamjenika punomoćnika tuženika pod 2., a u izočnosti tuženika pod 1. tužbe, objavljene dana 3. lipnja 2008. godine

presudio je

- I. Poništava se Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme koji je zaključen između tužitelja Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski i tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb dana 29. travnja 2002. g., te se utvrđuje da je ovaj ugovor bez pravnog učinka prema stečajnoj masi.
- II. Poništava se sporazum o ustupanju ugovora koji je zaključen između tužitelja Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski i tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb, uz suglasnost tuženika pod 2. Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb, dana 30. travnja 2002. g., te se utvrđuje da je ovaj sporazum bez pravnog učinka prema stečajnoj masi.
- III. Poništava se sporazum o ustupanju ugovora koji je zaključen između tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb i tuženika pod 3. Eurodaus d.d. Split, uz suglasnost tuženika pod 2. Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb, dana 28. travnja 2005. g., te se utvrđuje da je ovaj sporazum bez pravnog učinka prema stečajnoj masi.
- IV. Dužan je tuženik pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb u roku od 8 dana isplatiti tužitelju sve imovinske koristi koje je stekao temeljem poništenih ugovora u iznosu od 1.839.886,11 kn sa zakonskom zateznom kamatom od dana podnošenja tužbe od 7. lipnja 2006. g. do isplate.
- V. Dužni su tuženici pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb i pod 3. Eurodaus d.d. Split, u roku od osam dana i pod prijetnjom ovrhe predati tužitelju uređen i opremljen objekt Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom, s pripadajućim prilaznim cestama i drugim zemljištem, koji posluje pod nazivom Centar za vozila Hrvatske. Stanice za tehnički pregled Imotski, koja nekretnina je označena

sa čest. zem. 2824/179 (kat. čest. zem. 4431/2) tehnički pregled 300 m²,
portirnica 44 m², dvorište 1399 m², Z.U. 2641 KO Imotski – Glavina.

- VI. Dužni su tuženici u roku od osam dana naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 133.464,00 kn.

Obrazloženje

U tužbi koju je ovom sudu dana 7. lipnja 2006. g. podnio tužitelj postavio je u izreci navedene tužbene zahtjeve radi pobijanja pravnih radnji.

U obrazloženju postavljenih tužbenih zahtjeva tužitelj je naveo da je rješenjem TS u Splitu br. X St-613/04 od 27. listopada 2005. g. otvoren stečajni postupak nad tužiteljem Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski, a prijedlog za otvaranje stečajnog postupka da je podniet 30. prosinca 2004. g..

Nadalje tužitelj navodi da je između tužitelja i tuženika pod 2. tužbe, Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb, dana 7. studenog 2000. g. zaključen Ugovor o poslovno - tehničkoj suradnji kojim je utvrđen način reguliranja i realizacije međusobnih prava i obveza vezano uz korištenje objekata, uređaja, opreme i inventara Stanice za tehnički pregled vozila koja se nalazi u Imotskom.

Istim Ugovorom tuženik pod 2. se najprije obvezao tužitelju na ime raspodjele zajedničkog prihoda za navedeni objekt uplaćivati mjesečni iznos od 39 % ostvarenog prihoda Stanice za tehnički pregled vozila, a aneksom tog ugovora od 19. prosinca 2001. g. navedeni iznos je smanjen na 37 % ostvarenog prihoda Stanice za tehnički pregled za vrijeme trajanja ugovora.

Tužitelj je nadalje naveo da je između tužitelja (prednika tužitelja) i tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb dana 29. travnja 2002. g. zaključen Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme temeljem kojeg je tužitelj kao zakupodavac tuženiku pod 1. kao zakupniku dao u zakup objekt i zemljište Stanice za tehnički pregled vozila u Imotskom na rok od 10 godina, time da je u tom ugovoru navedeno da su stranke visinu zakupnine i rok vraćanja zakupnine uredile posebnim ugovorom.

Isto tako da je stečajni upravitelj nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem pregledom tužiteljeve dokumentacije, nije pronašao ugovor kojim bi se utvrdila visina i rok plaćanja zakupnine te je utvrdio da tuženik pod 1. na ime zakupnine u razdoblju od 29. travnja 2002. g. do otvaranja stečajnog postupka tužitelju nije plaćao niti uplatio bilo kakav iznos.

U podnesenoj tužbi tužitelj je nadalje naveo da je između tužitelja (pravnog prednika tužitelja) i tuženika pod 1. uz suglasnost tuženika pod 2. zaključen dana 30. travnja 2002. g. sporazum o ustupanju ugovora temeljem kojeg je tužitelj ustupio sva svoja prava i obveze iz Ugovora o poslovno tehničkoj suradnji od 7. studenog 2000. g. i Aneksa ugovora o poslovno tehničkoj suradnji od 19. prosinca 2001. g., tuženiku pod 1. Autopoduzeću Imotski d.o.o. Zagreb, a ugovorom nije utvrđena nikakva naknada za izvršeno ustupanje.

Nadalje, da je između tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb i tuženika pod 3. Eurodaus d.d. Split uz suglasnost Centar za vozila Hrvatske zaključen dana 28. travnja 2005. g. sporazum o ustupanju ugovora kojim je tuženik pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb sva svoja prava koja je stekao temeljem sporazuma o ustupanju ugovora od 30. travnja 2002. g. ustupio tuženiku pod 3. Eurodaus d.d. Split, a ugovorom da nije utvrđena bilo kakva naknada za izvršeno ustupanje.

Tužitelj je također naveo da u vrijeme kada su sačinjeni navedeni ugovori, žiro račun tvrtke tužitelja je bio blokiran tako da je tužitelj bio nesposoban za plaćanje sukladno potvrdi Splitske banke d.d. od 11. svibnja 2006. g. koju je priložio uz tužbu.

Tužitelj je u podnesenoj tužbi istakao da je tvrtka, Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb osnovana Izjavom o osnivanju društva s ograničenom odgovornošću od 5. srpnja 2001. g., a upisana je u registar Trgovačkog suda u Zagrebu dana 10. kolovoza 2001. g., a jedini osnivač navedene tvrtke je Frano Grančić, koji je uz Matu Mešića i direktor navedene tvrtke.

Međutim, Frano Grančić je do otvaranja stečajnog postupka nad tvrtkom Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski bio predsjednik uprave tužitelja, a Mate Mršić je bio član uprave tužitelja, pa je jasno da su oni znali za nesposobnost za plaćanje stečajnog dužnika tvrtke Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski te da su naprijed poduzete radnje isključivo poduzete radi toga da se istima oštete vjerovnici stečajnog dužnika.

Isto tako, tužitelj je naveo da, nakon zaključenja navedenih ugovora, odnosno nakon 30. travnja 2002. g. na ime raspodjele zajedničkih prihoda od poslovanja stanice za tehnički pregled vozila mjesečni iznos od 37 % ostvarenog prihoda, tuženik pod 2. tužbe, Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb je uplaćivao tuženiku pod 1. tužbe Autopoduzeću Imotski d.o.o. Zagreb, a od uplaćenog iznosa tuženik pod 1. je tužitelju uplaćivao $\frac{1}{2}$ tog iznosa dok je $\frac{1}{2}$ tog iznosa zadržavao za sebe, tako da je na taj način tužitelj u razdoblju od 30. travnja 2002. g. ostao bez prihoda od najmanje 1.839.886,11 kn pa je predložio sudu donošenje presude sadržaja pobliže označenog u izreci ove odluke.

U odgovoru na tužbu tuženik pod 2. tužbe je istakao prigovor promašene pasivne legitimacije te je predložio odbijanje tužbenog zahtjeva u dijelu u kojem se tužbeni zahtjev na određeni način odnosi na tuženika pod 2. tužbe (toč. 3. i 4. petita tužbe) sve iz razloga jer u tužbi nije objašnjeno temeljem koje pravne osnove tj. temeljem kojeg propisa je tužitelj podnesenom tužbom obuhvatio i tuženika pod 2. jer isti nije stranka zaključenih sporazuma o ustupanju, već je te sporazume potpisao u znak suglasnosti, kao suugovaratelj jedne od stranaka.

U odnosu na pojedine istaknute navode tužitelja u tužbi, tuženik pod 2. je navode pod 1. 2 i 3. tužbe priznao, s tim da je u odnosu na navod pod 3. tužbe istakao da tuženiku pod 2. nije poznato je li ugovoreno plaćanje zakupnine između tužitelja i tuženika pod 1. te je li zakupninu tuženik pod 1. plaćao tužitelju, tako da tužitelj podnesenom tužbom nije objasnio temeljem koje pravne osnove je tuženik pod 1. tužitelju u razdoblju od sklapanju ugovora o zakupu do dana podnošenja tužbe uplaćivao jednu polovicu prihoda kojeg je ostvarivao temeljem ugovora o poslovno-tehničkoj suradnji.

Navod tužbe pod 4., tuženik pod 2. je priznao da je dana 30. travnja između tužitelja i prvotuženika sklopljen sporazum o ustupanju ugovora kao i da je dana 28. travnja 2005. g. sklopljen sporazum o ustupanju ugovora između prvotuženika i trećetuženika na koje je drugotuženik dao suglasnost. Nadalje tuženik pod 2. je naveo da mu nisu bile poznate okolnosti oko blokade žiro računa tužitelja ali je ponovno istakao kako tužitelj u tužbi nije naveo po kojoj pravnoj osnovi traži poništenja odnosnih pravnih poslova pa da u navedenom pravcu treba pozvati tužitelja da precizira svoju tužbu, a ako je tužitelj tužbu utemeljio na odredbi čl. 131. Stečajnog zakona tada sporazum o ustupanju ugovora koji je sklopljen između tužitelja i tuženika pod 1. na koji je tuženik pod 2. dao suglasnost nije poduzet na štetu vjerovnika niti su tuženiku pod 2. bile poznate okolnosti o prezaduženosti tužitelja.

Nadalje tuženik pod 2. je predložio sudu u odnosu na tuženika pod 2. u cijelosti odbiti postavljeni tužbeni zahtjev kao i da tuženiku pod 2. sud dosudi troškove postupka.

U odgovoru na tužbu tuženik pod 3. se u cijelosti protivio tužbi i tužbenom traženju tužitelja predlažući da sud njegov zahtjev odbije uz osudu na podmirenje prouzročenih parničnih troškova. Tuženik pod 3. nije osporio navode iz tužbe pod brojem 1. i 2., a navodi tužbe pod brojem 3. se priznaju u dijelu gdje tužitelj navodi da je između tužitelja i tuženika pod 1. zaključen ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme, ali da tuženiku pod 3. nisu poznati navodi tužitelja kako mu tuženik pod 1. nije plaćao zakupninu po tom ugovoru. Isto tako tuženik pod 3. je priznao navod

tužbe pod 4. u dijelu gdje tužitelj navodi da su tuženik pod 1. i tuženik pod 3. uz suglasnost tuženika pod 2. zaključili ugovor 28. travnja 2005. g., ali da nije točno kako tuženik pod 3. nije tuženiku pod 1. vršio redovita plaćanja po tom ugovoru ističući da mu je veći dio akontativno plaćen.

U odgovoru na tužbu, tuženik pod 3. je također istakao kako mu nije poznato kada je i koliko bio blokiran žiro račun prednika tužitelja, a isto tako da mu nije poznat poslovni odnos i plaćanja između tužitelja i tuženika pod 1. Isto tako tuženik pod 3. je istakao da nije bio u nikakvom direktnom pravnom odnosu sa tužiteljem te da nema razloga da se posljedice eventualnog raskida ugovora zaključenih između tužitelja i tuženika pod 1. odnose i na tuženika pod 3.

Slijedom navedenog da je tužba u odnosu na tuženika pod 3. preuranjena pa da istu treba odbaciti jer da ugovor između tužitelja i tuženika pod 1. još uvijek egzistira a ako i bude poništen tek bi tuženik tada bio pasivno legitimiran i dokazivao da je ugovor zaključen u dobroj vjeri. Tuženik pod 3. je također istakao prigovor nedostatka pasivne legitimacije iz razloga što tuženik pod 3. nije imao nikakav pravni odnos sa tužiteljem nad kojim je otvoren stečaj.

Tuženik pod 1. nije dostavio odgovor na tužbu niti je tijekom postupka sudjelovao u parnici osim na način da mu je sud dostavio tužbu na odgovor te ostale podneske i pozive za ročišta, ali se isti nije upustio u raspravljanje u predmetnoj pravnoj stvari.

Na ročištu za glavnu raspravu od 21. studenog 2007. g. sud je konstatirao da su se ispunile pretpostavke za donošenje presude zbog ogluhe u odnosu na tuženika pod 1. u smislu čl. 331. b. ZPP-a čije je donošenje odgođeno te odlučeno da će ista biti donijeta zajedno s odlukom suda po tužbi tužitelja u odnosu na tuženika pod 2. i 3. tužbe.

Međutim sud je naknadno utvrdio da i u odnosu na tuženika pod 1. tužbe nisu bile ispunjene pretpostavke za donošenje presude zbog ogluhe jer se navodi tužbe i predložene presude ne odnose samo na tuženika pod 1., već i na ostale tuženike, pa je i u odnosu na tuženika pod 1. donio meritornu odluku.

Tužitelj je podneskom od 26. studenog 2007. g. izmijenio točku 5. tužbenog zahtjeva, koju je sud prihvatio jer se ne radi o preinačenju tužbe, već samo o konkretizaciji nekretnine u vlasništvu tužitelja.

Podneskom od 11. ožujka 2008. g. tužitelj je pored istaknutih tužbenih zahtjeva istakao i novi tužbeni zahtjev u kojem je zahtijevao da sud obveže tuženike pod 1. i 3. tužbe da solidarno isplate tužitelju iznos od 4.080.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom koju je specificirao navedenim podneskom.

Takvoj preinaci tužbe se usprotivio tuženik pod 3., a tuženik pod 1. se uopće nije očitovao. Međutim sud nije dopustio preinaku tužbe na način kako je to predložio tužitelj podneskom od 11. ožujka 2008. g. iz razloga što je tužitelju protekao rok iz čl. 141. st. 2. SZ-a.

U nastavku postupka tuženik pod 2. je ustrajao u istaknutom zahtjevu promašene pasivne legitimacije u odnosu na tuženika pod 2. a također je i tuženik pod 3. ustrajao u prigovoru promašene pasivne legitimacije u odnosu na tuženika pod 3..

Tužitelj je, obzirom na prigovor tuženika pod 3. da je nekretnine tužitelja u stečajnom postupku prodana, podneskom od 11. ožujka 2008. g. obavijestio da je na javnom nadmetanju od 26. veljače 2008. g. u stečajnom postupku u predmetu pod brojem X St-613/04, izvršena prodaja imovine dužnika kao cjeline za postignutu cijenu od 17.000.000,00 kn. Tužitelj je također izvijestio da su u stečajnom postupku ukupno prijavljene tražbine u iznosu od 41.687.573,19 kn od čega su priznate tražbine u iznosu od 39.430.901,65 kn, dok osporene tražbine iznose 2.256.671,73 kn. Na taj način da je razvidno kako se u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem u cijelosti neće biti namireni svi vjerovnici stečajnog dužnika, pa da je iz toga razvidno da je predmetnim radnjama koje se pobijaju u ovom postupku došlo do oštećenja vjerovnika. Isto tako tužitelj navodi da iako je

tuženik u cijelosti prodao svoju imovinu u stečajnom postupku da navedeno ne sprječava sud da se parnica između istih stranaka dovrši u smislu čl. 195. ZPP-a.

Sud je izveo dokaze pregledom spisu priloženih isprava i to: rješenje o otvaranju stečajnog postupka br. X St-613/04 od 27. listopada 2005. g., Ugovor o poslovno tehničkoj suradnji od 7. studenog 2000. g. zaključen između tuženika pod 2. i prednika tužitelja (list 7-10 spisa), aneks navedenog ugovora od 19. prosinca 2001. g. (list 11 spisa), Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29. travnja 2002. g. zaključen između tuženika pod 1. i prednika tužitelja (list 12 i 13 spisa), Sporazum o ustupanju ugovora od 30. travnja 2002. g. zaključen između tuženika pod 1. i prednika tužitelja uz suglasnost tuženika pod 2. (list 14 i 15 spisa), Sporazum o ustupanju ugovora od 28. travnja 2005. g. zaključen između Autopoduzeće Imotski d.o.o. iz Zagreba i Eurodaus d.d. Split uz suglasnost Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb (list 16 i 17 spisa), potvrda HVB – Splitske banke d.d. od 11. svibnja 2006. g. o stanju na računu prednika tužitelja, rješenje br. Tt-05/2318-2 od 8. studenog 2005. g., izvadak iz sudskog registra za tužitelja, izvadak iz sudskog registra za tuženika pod 1. (listovi 19-23 spisa), rješenje br. X St-613/04 od 2. lipnja 2006. g. (list 44 spisa), kopija katastarskog plana i izvotka iz zemljišne knjige (list 45 i 46 spisa), zapisnik u povodu javnog nadmetanja u predmetu X St-613/04 od 26. veljače 2008. g., zaključak u istom predmetu od 21. siječnja 2008. g. te izvješća stečajnog upravitelja (listovi 54-58 spisa), te je na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno kao i na temelju rezultata provedenog postupka odlučio kao u izreci zbog slijedećih razloga:

Prema čl. 141. Stečajnog zakona (NN 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 197/03, dalje SZ-a) tužba za pobijanje pravnih radnji može se podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, a najkasnije do zaključenja stečajnog postupka. Tužba se podnosi protiv osobe prema kojoj je pobijana radnja poduzeta i istu stečajni upravitelj može podnijeti samo na temelju odobrenja stečajnog suca. Stečajni sudac mora točno odrediti za koju poboju pravnu radnju daje odobrenje stečajnom upravitelju na podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji. Tom odlukom stečajni sudac mora odrediti i osobu prema kojoj je radnja poduzeta.

Postupak u povodu podnesene tužbe započeo je sudac Božo Dadić koji je rješenjem od 19. rujna 2006. g. odredio da se tužba dostavi tuženicima na odgovor u roku od 20 dana. Prethodno, sudac nije pozvao tužitelja za dostavu odobrenja stečajnom upravitelju od strane stečajnog suca na podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji. Nakon odlaska suca u mirovinu, spis je godišnjim rasporedom za 2007. g. i rješenja predsjednika suda dodijeljen u rad uređujućem sucu.

Nakon što su tuženik pod 2. i 3. dostavili odgovore na tužbu, zakazano je ročište za glavnu raspravu na kojem je sudac pozvao tužitelja za dostavu odobrenja stečajnog suca (naredbu ili zaključak) kojim je stečajni sudac dao stečajnom upravitelju odobrenje za pokretanje predmetne parnice radi pobijanja pravnih radnji.

Podneskom od 26. studenog 2007. g. tužitelj je dostavio u presliku rješenje stečajnog suca br. X St-613/04 od 2. lipnja 2006. g. u kojem je u točki III. odlučeno da se daje suglasnost stečajnom upravitelju za poduzimanje radnji za naplatu potraživanja prema Autopoduzeću Imotski d.o.o. Zagreb za iznos od 3.919.073,65 kn kao i tužbe za poništenje Ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme sklopljen između stečajnog dužnika i Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb od 29. travnja 2002. g., te poništenje sporazuma od 30. travnja 2002. g. o ustupanju ugovora između prednika stečajnog dužnika te Autopoduzeća Imotski d.o.o. te Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb kao tuženika, te poništenje sporazuma o ustupanju od 28. travnja 2002. g. kao i tužbeni zahtjev za naknadu štete od Autopoduzeće Imotski d.o.o. iz osnova poništenja naprijed navedenih ugovora za iznos od 1.839.886,11 kn sa kamatom od podnošenja tužbe do isplate kao i tužba kojom se traži

predaja objekta Stanice za tehnički pregled vozila protiv Eurodaus d.d. Split, a koja stanica je sada u posjedu i korištenju Centra za vozila Hrvatske - Stanice za tehnički pregled Imotski.

Pažljivim pregledom točke III navedenog rješenje utvrđeno je da je stečajni upravitelj tužitelja imao odobrenje stečajnog suca za podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji u odnosu na tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb i to u odnosu na pobijanje pravne radnje prednika stečajnog dužnika i tuženika pod 1. u odnosu na Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29. travnja 2002. g., te odobrenje za pobijanje sporazuma o ustupanju ugovora od 30. travnja 2002. g. između prednika stečajnog dužnika i Autopoduzeće Imotski d.o.o. iz Zagreba te Centra za vozila Hrvatska d.d. Zagreb kao tuženika kao i poništenje sporazuma o ustupanju od 28. travnja 2002. g. kao i tužbeni zahtjev za naknadu štete od Autopoduzeća Imotski d.o.o. Zagreb. Ovo odobrenje stečajnog suca kojim je stečajnom upravitelju odobreno podnošenje tužbe za poništenje sporazuma o ustupanju od 28. travnja 2002. g. bi se trebalo odnositi na sporazum o ustupanju govora od 28. travnja 2005. g. kojeg su zaključili Autopoduzeće Imotski d.o.o. iz Zagreba i Eurodaus d.d. iz Splita uz suglasnost Centra za vozila Hrvatske d.d. Zagreb. Međutim sud uzima da postoji odobrenje stečajnog suca i u odnosu na pobijanje sporazuma o ustupanju ugovora kojeg su zaključili tuženik pod 1. i tuženik pod 3. uz suglasnost tuženika pod 2. dana 28. travnja 2005. g. i da se radi o grešci u pisanju jer se iz sadržaja odobrenja upravo proizlazi da je isto dano u cilju pobijanja navedene radnje.

Prema odredbi čl. 127. st. 1. SZ-a mogu se pobijati pravne radnje stečajnog dužnika poduzete prije otvaranja stečajnog postupka kojima se remeti ujednačeno namirenje vjerovnika (oštećenje vjerovnika), odnosno kojima se pojedini vjerovnici stavljaju u povoljniji položaj (pogodovanje vjerovnika).

Opće pretpostavke pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika koje moraju biti ispunjene su sljedeće:

- da je otvoren stečajni postupak nad stečajnim dužnikom,
- da je prije otvaranja stečajnog postupka poduzeta je pravna radnja koja može biti predmet pobijanja,
- da je pobijana radnja dovela je do oštećenja ili pogodovanja vjerovnika,
- krajnji rezultat pobijanja mora se očitovati u povećanju mogućnosti namirenja svih vjerovnika.

Između pobijane pravne radnje i umanjenja imovine dužnika iz koje se mogu namiriti vjerovnici mora postojati uzročna veza, a teret dokazivanja da su pobijanom pravnom radnjom oštećeni ili pogodovani vjerovnici snosi pobijatelj, dakle tužitelj.

Osim općih pretpostavki pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika moraju biti utvrđene i posebne pretpostavke pobijanja a to su je li konkretna radnja bez učinka prema stečajnoj masi i je li treći takvom radnjom stekao kakve koristi.

S obzirom da je prijedlog za otvaranje stečajnog postupka nad tužiteljem podnesen 30. prosinca 2004. g., da je stečajni postupak nad tužiteljem otvoren rješenjem stečajnog suda broj X St-613/04 od 27. listopada 2005. g., da je tužba u predmetnoj pravnoj stvari podnesena 7. lipnja 2006. g., da je stečajnom upravitelju stečajni sudac odobrio podnošenje tužbe radi pobijanja pravnih radnji navedenih u tužbi od 7. lipnja 2006. g. i to rješenjem br. X St-613/04 od 2. lipnja 2006. g. to se konstatira da je predmetna tužba od 7. lipnja 2006. g. dopuštena i pravodobno podnesena.

Člankom 131. Stečajnog zakona propisano je da pravna radnja koju je dužnik poduzeo u posljednjih deset godina prije podnošenja prijedloga za otvaranje stečajnog postupka ili nakon toga s namjerom da oštetiti svoje vjerovnike, da se može pobijati ako je druga strana u vrijeme poduzimanja radnje znala za namjeru dužnika. Znanje za namjeru se pretpostavlja ako je druga strana znala da dužniku prijeti nesposobnosti za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici. Smatrat će se da je vjerovnik

znao da dužniku prijeti nesposobnost za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici ako je znao ili je morao znati za okolnosti iz kojih se nužno moralo zaključiti da je dužnik nesposoban za plaćanje i da se radnjom oštećuju vjerovnici.

Pregledom Ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29. travnja 2002. g. (list 12. i 13 spisa) utvrđeno je da je isti sklopljen u Zagrebu dana 29. travnja 2002. g. između Autopoduzeća Imotski d.d. Imotski kao zakupodavca, pravnog prednika tužitelja u ovoj tužbi kojeg je zastupao Frane Grančić i Autopoduzeća Imotski d.o.o. u Zagrebu kao zakupnika, tuženika pod 1. ove tužbe kojeg je zastupao Mate Mršić. Tim ugovorom je određeno u čl. 7. da su visinu zakupnine i rok plaćanja zakupnine stranke uredile posebnim ugovorom, a isto tako je određeno u čl. 4. da će zakupodavac sva prava i obveze iz Ugovor o poslovno tehničkoj suradnji kojeg je zakupodavac zaključio sa Centar za vozila Hrvatske 7. studenog 2000. g., prenijeti na zakupnika s danom s kojim Centar za vozila Hrvatske kao druga ugovorna stranka pristane na takvo ustupanje ugovora. Po potpisivanju navedenog ugovora stranke su dana 30. travnja 2002. g. dakle samo dan nakon sklapanja ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme, uz suglasnost Centar za vozila Hrvatske d.d. iz Zagreba sklopile sporazum o ustupanju naprijed navedenog Ugovora o poslovno – tehničkog suradnji od 7. studenog 2000. g. i aneksa istog ugovora od 19. prosinca 2001. g. isti ustupili tuženiku pod 2..

Navedeni Ugovor o zakupu kao i sporazum o ustupanju ugovora potpisali su u svojstvu direktora za Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski Frane Grančić koji je u isto vrijeme bio i član društva i uprave Autopoduzeća Imotski d.o.o. Zagreb i član uprave društva Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski, a u ime Autopoduzeća Imotski d.o.o. Zagreb iste je potpisao u svojstvu direktora Mate Mršić koji je u isto vrijeme bio i član uprave društva Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski. Što znači da su ugovor odnosno sporazum koji se pobijaju zaključile bliske osobe dužnika te su iste imale uvida u poslovanje kako prednika stečajnog dužnika tako i tuženika pod 1. i znale su da potpisivanjem ugovora i sporazuma tužitelju prijeti nesposobnost za plaćanje te da se njihovom radnjom oštećuju potencijalni vjerovnici tužitelja. Sam tužitelj priznaje u tužbi da je nakon zaključenja naprijed navedenih ugovora na ime raspodjele zajedničkog prihoda od poslovanja Stanice za tehnički pregled vozila mjesečni iznos od 37 % ostvarenog prihoda tuženik pod 2. uplaćivao tuženiku pod 1. koji je opet od uplaćenog iznosa tužitelju uplaćivao ½ tog iznosa dok je ½ tog iznosa zadržavao za sebe. Iz toga je razvidno da se ipak radi o naplatnom pravnim poslovima ali kojim se oštećuju vjerovnici tužitelja za iznos od najmanje 1.839.886,11 kn.

Na naprijed navedeni ugovor i sporazum suglasnost je dao tuženik pod 2. tužbe i iste je potpisao. Tužitelj je zatražio da se poništi i sporazum o ustupanju ugovora koji je zaključen između tuženika pod 1. Autopoduzeće Imotski d.o.o. iz Zagreba kao ustupatelja i Eurodaus d.d. iz Splita kao primatelja ustupanja uz suglasnost Centar za vozila Hrvatske d.d. iz Zagreba, a pregledom istog je utvrđeno da se radi o nenaplatnom pravnom poslu, a ustupitelj svoje pravo za zaključenje takvog ugovora da je crpio iz do tada zaključenih ugovora i sporazuma sa tužiteljem legitimirajući se kao osoba koja je stupila na mjesto tužitelja.

Iako tuženik pod 2. i tuženik pod 3. tvrde kako nisu znali da je tužitelj nesposoban za plaćanje prigodom zaključenja ugovora i davanja suglasnosti na zaključenje ugovora, mišljenje ovog suda je da su isti mogli i morali znati za navedenu situaciju iz razloga što je tuženik pod 2. obavljao svoju djelatnost u Stanice za tehnički pregled vozila u objektu koje je vlasništvo tužitelja, i zaključenjem ugovora i sporazuma odnosno davanjem suglasnosti na zaključenje istih je mogao i morao znati da time oštećuje vjerovnike tužitelja, poglavito jer se radi o pravnim poslovima veće vrijednosti. Navedeno saznanje je morao imati i tuženik pod 3. tužbe posebice jer je tužitelju u vrijeme zaključenja Sporazuma o ustupanju ugovora bio već duži niz godina žiro račun u blokadi, a u navedenom sporazumu su poimence nabrojani i ugovor o poslovno-tehničkoj suradnji i sporazum o ustupanju, a istom nije moglo biti nepoznato da su članovi uprave društva tužitelja i tuženika pod 1. bliske osobe.

Tuženici pod 2. i 3. prema stajalištu ovog suda bez osnova ističu prigovore promašene pasivne legitimacije koje obrazlažu činjenicom da tuženici ili nisu potpisivali ugovor ili sporazum ili da sami nisu bili stranke u pravnim poslovima koji su predmet pobijanja, odnosno čije radnje su predmet pobijanja ovom tužbom.

U postupku povodom tužbe za pobijanje pravne radnje stečajnog dužnika pasivno legitimirana je osoba prema kojoj je radnja poduzeta (čl. 141. st. 3. SZ-a) i to je u pravilo suugovaratelj, ali to može biti i treća osoba u čiju je korist poduzeta pravna radnja sve pozivom na odredbu iz čl. 283. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (NN 53/91, 73/91, 3/94, 7/96, 112/99 i 88/01, dalje ZOO-a) koji se sukladno čl. 1163. ZOO-a (NN 35/05) primjenjuje u konkretnom slučaju.

To ovlaštenje tužitelja proizlazi i iz čl. 143. st. 2. SZ-a kojim je propisano da se pravna radnja može pobijati protiv ostalih pravnih slijednika protivnika pobijanja ako je pravni slijednik u vrijeme stjecanja znao za okolnosti na kojima se zasniva pobožnost stjecanja njegovog pravnog prednika, ako je pravni slijednik u vrijeme stjecanja spadao u osobe koje su dužniku bliske i ako je pravnom slijedniku ono što je stečeno ustupljeno bez naknade ili uz neznatnu naknadu, a što je sve u ovom postupku dokazano.

Slijedom navedenog, istaknuti prigovori promašene pasivne legitimacije u odnosu na tuženika pod 2. i 3. ne stoje niti ih je sud mogao prihvatiti kao takve te su isti odbijeni.

Tijekom postupka tužitelj je uskladio točku 5. tužbenog zahtjeva na način da je identificirao nekretninu koju su dužni predati tuženici pod 1. i 3. tužbe te se tu ne radi o preinačenju tužbenog zahtjeva pa je takav zahtjev tužitelja prihvaćen.

Sud nije prihvatio preinačenje tužbe u odnosu na tuženika pod 1. i tuženika pod 3. iz podneska tužitelja od 11. ožujka 2003. g. ne samo iz razloga što se tuženik pod 3. protivio preinačenju tužbe nego i iz razloga što je tužitelju protekao rok iz čl. 141. st. 2. SZ-a koji propisuje da se tužba za pobijanje pravnih radnji, pa prema tome i preinačenje tužbe može podnijeti u roku od dvije godine od otvaranja stečajnog postupka, kako je stečajni postupak otvoren 27. listopada 2005. g. to je tužitelju protekao rok za podnošenje takve tužbe.

Slijedom naprijed navedenog, utvrđena je osnovanost tužbenog zahtjeva pa je isti prihvaćen u smislu čl. 141. st. 3. SZ-a i odlučeno je kao u izreci presude.

Odluka o trošku postupka temelji se na odredbama čl. 154. ZPP-a i čl. 155. ZPP-a. Prema čl. 154. st. 1. ZPP-a stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinu umješacu nadoknaditi troškove, a prema čl. 155. ZPP-a podređeno je da pri odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi sud će uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, a ako je propisana tarifa za nagrade odvjetnika ili za druge troškove odmjerit će se takvi troškovi prema toj tarifi.

U odmjeravanju troškova ovog postupka sud se rukovodio naprijed navedenim zakonskim odredbama, utvrđenoj visini predmeta spora uspjehu u postupku uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi za rad odvjetnika (NN 91/04, dalje OT-a) kao i tarifi sudskih pristojbi prema Zakonu o sudskim pristojbama (NN 74/95, 57/96 i 137/02) sve sukladno specificiranom zahtjevu tužitelja prema popisu troška kojeg je dostavio punomoćnik tužitelja na ročištu na kojem je zaključena glavna rasprava.

Tako je tužitelju kojeg zastupa odvjetnik kao punomoćnik u trošak postupka uračunat slijedeći trošak: za sastav tužbe 18.400,00 kn (1.840 bodova), za sastav podneska od 8. 11. 2007. g. 18.400,00 kn (1.840 bodova) sve prema Tbr. 7. toč. 1. i 2. i Tbr. 8. toč. 1. OT, za zastupanje na ročištima od 21. 11. 2007. g. 23. 1. 2008. g. i 19. 5. 2008. g. za svako 1.840 bodova ili ukupno 5.520 odnosno 55.200,00 kn. (Tbr. 9. toč. 1. OT), za zastupanje na ročištu od 28. 4. 2008. g. 920 bodova ili 9.200,00 kn prema Tbr. 9. toč. 2. OT-a jer se na istom raspravljalo samo o procesnim

pitanjima. Tako da je tužitelju odmjereno ukupno naprijed trošak u iznosu od 101.200,00 kn uz pripadajući PDV u iznosu od 22.264,00 kn ili iznos od 123.464,00 kn. Tom iznosu pridodan je iznos sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 5.000,00 kn i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 5.000,00 kn.

Tužitelju je ovom odlukom odmjereno trošak u ukupnom iznosu od 133.464,00 kn kako je i riješeno u točki VI izreke.

Tužitelju nisu priznati zatraženi troškovi postupka za sastav podneska od 29. 10. 2007. g. jer je istim dostavljen dokaz o plaćenju sudske pristojbe, a također mu nije priznat sastav podneska od 26. 11. 2007. g. jer je njime dostavljena suglasnost stečajnog suca koja je već trebala biti dostavljena prigodom podnošenja tužbe, a isto tako sud mu nije obistinio sastav podneska od 11. 3. 2008. g. jer je njime zatražena preinaka tužbe koju sud nije dopustio, a nije mu niti odmjereno trošak sastava podneska od 8. 4. 2008. g. jer važećom odvjetničkom tarifom isti nije propisan kao trošak postupka. Isto tako tužitelju u trošak postupka nije uračunato zastupanje na ročištu od 12. ožujka 2008. g. iz razloga što je isto odgođeno zbog propusta tužitelja.

Split, 3. lipnja 2008. godine

S U D A C

NEVENKA MARUNICA v.r.

Za toč. otpr. – ovl. službenik
Marija Omazić

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi Visokom trgovačkom sudu RH u Zagrebu u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa ove odluke putem ovog suda u tri primjerka.

GRGIĆ & PARTNERI

ODVIJETNIČKO DRUŠTVO

PISARNICA SPLIT I.

RH - 21000 SPLIT · Varaždinska 54 · tel: +385 21 309 836 · e-mail: pisarnica.st1@grgic-partneri.hr

 24.01.2014. g.
AP1-11

 Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
SPLIT

Z P U K E

Prilogi:

20 -01- 2014

 Predano na poštu obznanj. dne: 20
POSTA
Broj prijema: 12345
Također: KN POTPIS

Prima:

TRGOVAČKI SUD u SPLITU

RH-21000 SPLIT

Split, 2013-01-20

0213 - Čović

 ODVIJETNICI
PARTNERI:
In. sc. Dubravko Grgić
Čamil Salahović
Nenad Čović
Zvonimir Matić
Denis Lauc
Ivica Čosić
Daniela Grgić-Čačić
Nenad Grof
Bojan Nikolić
Irešimir Franjo Senjag
Davor Bubalo
Hrvoje Pelc
Mislav Biločić

 ODVIJETNICI
Sidoija Hodalić
Nataša Mijić Scheidl
Ivana Štuh
Marina Ljubanović
Ivica Simundić
Ivan Santica
Damir Dapić
Srdan Kalebota
Vladimir Slunjski
Tamara Stanić Sertić
Tamara Khermayer
Sanja Perinović
Ivan Glavaš
Dinko Simonelli
Petra Hušeni
Katarina Ilković
Miroslav Vagar
Neven Penjak
Renata Grgić
Ivana Grgić Zovko
Nikola Knežević
Iva Kaselj
Marijana Teniali
Božana Ivanda
Rinaldo Mešin
Ivo Miljko
Stipe Petričević
Matea Grgić
Stanislav Ostojić
Maja Džajić

 ODVIJETNIČKI
VJEZBENICI
Marino Matić
Damir Salahović
Inga Bošnjak
Ivana Franjkić
Ilija Krivić
Miran Vučina
Anita Sušac
Zoran Seidi
Berislav Perić

 PISARNICE
ZAGREB I i II
II. grada Vukovara 282
SPLIT I i II
Varaždinska 54
ZADAR
Obala kn. Branimira 5
RIJEKA
Riva 8
DUBROVNIK
Dr. A. Starčevića 20
OSIJEK
Drinska 123
VARAŽDIN
Zagrebačka 63
PULA
Industrijska cesta 15c

PREDMET: 6.P-2327/2010 - N. Marunica

 TUŽITELJ: Stečajna masa AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju, Imotski,
zastupan po punomoćniku Bori Rajiću, odvjetniku u Splitu

 TUŽENICI: 1. EURO DAUS d.d. Split, Put Mostina 1, OIB: 19212513210CROATIA
OSIGURANJE d.d. Zagreb, zastupana po zastupan po odvjetnicima iz OD
GRGIĆ & PARTNERI iz Zagreba, Pisarnica SPLIT I, Split, Varaždinska 54
2. AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. u stečaju, Zagreb

 TUŽENIK POD 1. zastupan po Nenadu Čoviću, odvjetniku u OD GRGIĆ & PARTNERI iz
Zagreba, Pisarnica Split I, temeljem članka 359. ZPP-a, po primitku žalbe tužitelja
podnesene protiv presude Trgovačkog suda u Splitu broj 6.P-2327/10 od 6.
studenog 2013.g. u zakonskom roku p o d n o s i

ODGOVOR NA ŽALBU

za VISOKI TRGOVAČKI SUD RH u ZAGREBU

 S prijedlogom da se odgovor na žalbu dostavi Visokom trgovačkom sudu RH u
Zadru, kao sudu drugog stupnja, od koga se traži da se žalba tužitelja ODBIJE kao
neosnovana

 Temeljem članka 166. stavak 2. ZPP-a, tuženik pod 1. traži da mu sud drugog
stupnja, prizna nagradu i naknadu za sastav odgovora na žalbu, po popisu troškova
iz žalbe

 ODVIJETNIK
NENAD ČOVIĆ

e-mail: nenad.covic@grgic-partneri.hr

GRGIĆ & PARTNERI

OBRAZLOŽENJE

Žalba tužitelja podnesena protiv prvostupajnske presude je neosnovana iz sljedećih razloga:

I.

Ne bi trebalo biti prijeporno da je tužitelj svoju tužbu nazvao tužbom radi naknade štete, dok je u suštini svoje potraživanje u odnosu na tuženika pod 1. temeljio na odredbi čl. 539. ZOO-a.

Sud prvog stupnja pravilno je primijenio materijalno pravo kada je utvrdio da tužitelj nije dokazao da je tuženik pod 1. na bilo koji način odgovoran za možebitnu štetu koja je nastala tužitelju.

II.

U cijelosti su neosnovani, a k tome i u suprotnosti sa izvedenim dokazima, žalbeni navodi o ništetnosti Ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme sklopljenog 29. travnja 2002.g. između prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2., a da ne govorimo da odnos prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2. imajući u vidu utvrđene činjenice ne može utjecati na tuženika pod 1.

Tuženik pod 1. je 28.04.2005.g. sa prednikom tuženika pod 2. sklopio Ugovor o podzakupu poslovnog prostora i opreme a na koji Ugovor je sam prednik tužitelja dao suglasnost čime su u cijelosti ispunjene pretpostavke za valjanost takvog ugovora (potpuno je irelevantno tko je osnivač, tko direktor a jedino je relevantno da su potpisani od ovlaštenih osoba što nikada nije ni bilo dovedeno u pitanje).

Izuzetno je bitno naglasiti da se Ugovor o podzakupu odnosi na objekt stanice za tehnički pregled vozila koja je poslovala i prije sklapanja Ugovora o podzakupu time da ne bi trebalo biti prijeporno da je nositelj javnih ovlasti za obavljanje tehničkih pregleda Centar za vozila Hrvatske.

Kod činjenice neprijepornog postojanja Ugovora o zakupu između prednika tužitelja (kao zakupodavca) i prednika tuženika pod 2. (kao zakupoprimalca) te ugovora sklopljenog između prednika tužitelja, prednika tuženika pod 2. i Centra za vozila Hrvatske kao nositelja javnih ovlasti za obavljanje tehničkih pregleda kojim je također ustanovljeno postojanje Ugovora o zakupu između prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2. i još pisane suglasnosti prednika tužitelja (kao zakupodavca), u cijelosti su bile ispunjene pretpostavke za sklapanje ugovora o podzakupu između tuženika pod 1. i prednika tuženika pod 2. u smislu odredbe tada važećeg čl. 586. ZOO-a.

Budući je tuženik pod 1. dogovarajući visinu podzakupnine pronašao svoj gospodarski interes za sklapanje ugovora o podzakupu, apsolutno mu je bilo nebitno pitanje visine zakupnine iz odnosa prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2., a i u ugovoru o zakupu je bilo navedeno da su visinu zakupnine stranke uredile posebnim ugovorom.

Iz izvedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da je između prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2. visina zakupnine bila utvrđena, a tužitelj, na kojem je teret dokazivanja, nije dokazao da ista nije utvrđena.

Sam stečajni upravitelj na ročištu održanom 5. rujna 2011.g. u svom iskazu navodi:

..... prednik tužitelja je predniku tuženika pod 2. ispostavljao račune na ime zakupnine temeljem

GRGIĆ & PARTNERI

sklopljenog ugovora o zakupu i te račune tužitelj posjeduje.“

Dakle, prednik tužitelja je predniku tuženika pod 2. i ispostavljao račune na ime zakupnine, pa nema govora da visina zakupnine nije bila utvrđena niti je ugovor o zakupu ništetan kako se neosnovano navodi u žalbi.

Uostalom, u spisu se nalazi i Sporazum o raskidu ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme sklopljen 05.09.2008.g. između ZOVKO-ZAGREB d.o.o. Sesvete (kao zakupodavca-pravnog sljednika tužitelja u pogledu vlasništva predmeta zakupa-objekta stanice za tehnički pregled) i prednika tuženika pod 2. (kao zakupnika). Zar bi se sporazumno raskidao ništetan ugovor ???

III.

Nije prijemno da je stečajni upravitelj tužitelja tuženiku pod 1. dostavio jedan jedini dopis i to dopis od 02. veljače 2006.g. u kojem se, u bitnom, doslovno navodi:

„...htio bih Vas upoznati da smo u fazi raskida svih ugovora i sporazuma s Autopoduzećem Imotski d.o.o. Zagreb, a koji se odnose na Stanicu za tehnički pregled vozila u Imotskom.....“

Lijepo Vas molimo da nam pripadajuće prihode u cijelosti doznačite“

Iz navedenog dopisa stečajnog upravitelja tužitelja proizlazi da u vrijeme pisanja dopisa nije došlo do raskida ugovora i sporazuma sa prednikom tuženika pod 2. nego da se radi o fazi raskida, a u spisu nema dokaza da je nakon tog dopisa došlo do raskida ugovora i sporazuma sa prednikom tuženika pod 2. niti da bi o tome bio obaviješten tuženika pod 1.

Iz navedenog dopisa stečajnog upravitelja niti jednom riječju ne proizlazi da prednik tuženika pod 2. tužitelju nije platio bilo koji iznos po ugovorima i sporazumima odnosno da postoji bilo kakvo dospjelo potraživanje tužitelja prema predniku tuženika pod 2.

U članku 539. ZOO-a doslovno se navodi:

„Zakupodavac može, radi naplate svojih tražbina od zakupnika nastalih iz zakupa, zahtijevati neposredno od podzakupnika isplatu iznosa koje ovaj duguje zakupniku po osnovi podzakupa.“

Pretpostavka primjene čl. 539. ZOO-a je da zakupnik duguje zakupodavcu.

U svakom slučaju dopis tužitelja od 2. veljače 2006.g. upućen tuženiku pod 1. ni na koji način se ne može tumačiti kako se to prikazuje u žalbi. Naime, u citiranom dopisu niti jednom riječi nije navedeno da prednik tuženika pod 2. duguje bilo kakav iznos tužitelju a što je preduvjet njegovog značaja. Da bi citirani dopis mogao imati nekakvo pravno značenje onda je u istom moralo biti navedeno da prednik tuženika pod 2. duguje tužitelju točno određeni iznos tražbine, a kako citirani dopis ne sadrži ništa od toga očito je da je isti u cijelosti irelevantan u smislu pozitivnih propisa.

Iako je citirani dopis bez bilo kakve važnosti, treba navesti da u trenutku primitka dopisa nije postojao nikakav dug tuženika pod 1. prema predniku tuženika pod 2. na ime podzakupa.

Sud prvog stupnja je u obrazloženju pobijane presude pravilno naveo da je tužitelj mogao raskinuti ugovor o zakupu sa prednikom tuženika pod 2. a što je i navijestio u svom dopisu od 2. veljače 2006.g. i o tome uredno obavijestiti tuženika pod 1. Zašto to nije učinio, nije predmet ovog postupka.

Budući je tuženik pod 1. u cijelosti ispunio sve svoje obveze iz ugovora o podzakupu (da tuženik pod 1. nije plaćao zakupninu doveo bi se u situaciju da mu se otkaže ugovor o

GRGIĆ & PARTNERI

podzakupu) očito je da je tužbeni zahtjev koji se na njega odnosi neosnovan a kako je to pravilno utvrdio i sud prvog stupnja.

Kada se u žalbi tužitelja već govori o moralu, kakav je to moral po kojem bi tuženik pod 1. bio dužan ponovno platiti nešto što je već platio.

Budući je sud prvog stupnja pravilno primijenio materijalno pravo tuženik pod 1. predlaže da žalba tužitelja kao neosnovana bude odbijena te da se tužitelja obveže da tuženiku pod 1. naknadi trošak ovog odgovora.

Tuženik pod 1. po punomoćniku

POPIS TOŠKOVA

Nagrada za sastavljanje odgovora na žalbu po	2352 bodova
Odv. Tarifi sa PDV-om.	29.400,00 kn
Pristojba odgovora	2.500,00 kn

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED: Boro Rajić i Tomislav Kasalo
 SPLIT, Hrvatske mornarice 1/J, Tel./fax: (021) 480-753
www.rajic-kasalo.com

6P-2327/2010

Republika Hrvatska
 TRGOVAČKI SUD U SPLITU

IZ RUKA: Preko pošte

13-12-2013

Prodano za poštu obično-pres. dne 20
 POŠTA R
 Broj primijetke priloga
 Tekstirano KN POTPIS

TRGOVAČKOM SUDU U SPLITU

ZA

VISOKI TRGOVAČKI SUD
 REPUBLIKE HRVATSKE U
 ZAGREBU

TUŽITELJ: Stečajna masa stečajnog dužnika AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju, Imotski, Kralja Zvonimira 75, zastupana po stečajnom upravitelju Ivanu Šteko, dipl. oec. iz Imotskog, Tomislava 8, a ovaj po punomoćniku Bori Rajić, odvjetnik u SPLIT, Hrvatske mornarice 1/J

ODVJETNIČKI URED:
 Boro Rajić i Tomislav Kasalo
 SPLIT, Hrvatske mornarice 1/J
 Tel./fax: 021/ 480-753

TUŽENIK: 1/ EURODAUS d.d. Split, Put Mostina 1, zastupano po odvjetniku Nenadu Čović, iz Odvjetničkog društva Grgić i partneri
 2/ AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. za usluge prijevoza i putnička agencija, u stečaju, Zagreb, Heinzelova 61, zastupana po stečajnom upravitelju Damiru Mikić iz Zagreba, Trnjanska cesta 23

ŽALBA TUŽITELJA

Protiv dijela presude i rješenja
 broj 6 P-2327/2010,
 od 6. prosinca 2013. g.

Vrijednost pobijanog dijela
 presude: 2.351.649,84 kn

1/ Protiv uvodno citirane presude i rješenja tužitelj u zakonskom roku izjavljuje žalbu pobijajući navedenu presudu u dijelu pod točkom I. izreke i rješenje pod točkom IV. izreke, zbog slijedećih razloga:

- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja,
- pogrešne primjene materijalnog prava,
- bitne povrede odredbi procesnog prava.

Pobijanim dijelom presude suda prvog stupnja odbijen je tužiteljev tužbeni zahtjev protiv tuženika pod 1/, pobliže naveden u točki I. izreke, dok je točkom IV. rješenja naloženo tužitelju da tuženiku pod 1/ naknadi troškove parničnog postupka.

Pobijani dio presude i rješenja su nezakoniti.

U obrazloženju pobijane presude sud prvog stupnja, u bitnome, navodi:

- da je pregledom Ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29. travnja 2002. godine utvrđeno da je isti tog dana sklopljen u Zagrebu između Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski kao zakupodavca, pravnog prednika tužitelja u ovoj tužbi i Autopoduzeća Imotski d.o.o. Zagreb, kao zakupnika, da je tim ugovorom određeno da u članku 7. da su visina zakupnine i rok plaćanja zakupnine stranke uredile posebnim ugovorom, a isto tako da je određeno u članku 4. da će zakupodavac sva prava i obveze iz Ugovora o poslovno-tehničkoj suradnji kojeg je zakupodavac zaključio s s Centrom za vozila Hrvatske, 7. studenog 2000. g. prenijeti na zakupnika s danom s kojim Centar za vozila Hrvatske kao druga ugovorna strana pristane na takvo ustupanja ugovora,
- da je tuženik pod 1/ s tuženikom pod 2/ zaključio Ugovor o podzakup poslovnog prostora i opreme dana 28. travnja 2005. uz Suglasnost prednika tužitelja od 28. 04. 2005. g., i u navedenom Ugovoru o podzakup u članku 4. da su se stranke dogovorile o visini zakupnine - 50 % primljenog iznosa kojeg mu po fakturama prethodno doznači Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb u skladu s odredbama članka 9. Ugovora o poslovnotehničkoj suradnji i Aneksa tom ugovoru 1/1 br. 2563-1/2001 po kojem je promjenjena odredba čl. 9. o visini postotka,
- da Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme zaključen između prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2/ nije ništavan jer da su stranke odredile visinu zakupnine na naprijed opisani način sve sukladno Zakonu o zakupu poslovnog prostora (Narodne novine broj 91/96 124/97) odnosno Zakona o zakupu i prodaji poslovnog prostora (Narodne novine broj 174/04 i 38/09 (kako se nazivao raniji Zakon o zakupu poslovnog prostora, a sve sukladno članku 44. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora (Narodne novine 125/11) iz razloga što da je odredbom članka 5. stavak 2. Zakona o zakupu poslovnog prostora propisano što ugovor o zakupu poslovnog prostora u pravilu sadrži, a između ostalog i iznos zakupnine i rokove plaćanja, a samim time što taj ugovor ne sadrži izričito iznos zakupnine da ne znači da je taj ugovor ništav jer da kako je i navedeno u članku 7. tog ugovora stranke da su ugovorile visinu zakupnine i rok plaćanja zakupnine kojeg su stranke uredile posebnim ugovorom - Ugovorom o poslovno-tehničkoj suradnji kojeg je zakupodavac zaključio sa Centrom za vozila Hrvatske d.d. pa da se radi o naplatnom pravnom poslu - o 37 % prihoda ostvarenih poslovanjem Stanice za tehnički pregled Imotski kojeg je Centar za vozila Hrvatske d.d. trebao uplaćivati tužitelju i koji je ugovor ustupljen tuženiku pod 2/.

Ako je Centar za vozila Hrvatske d.d., temeljem zaključenog Ugovora o poslovno-tehničkoj suradnji tužitelju trebao uplaćivati 37 % prihoda ostvarenih u Stanice za tehnički pregled Imotski i ako je tužitelj taj isti ugovor (uz suglasnost Centra za vozila Hrvatske) ustupio tuženiku pod 2/, ali u tom ugovoru nije navedeno pod kojim uvjetima je izvršeno ustupanje, a isto tako Ugovorom o zakupu nije određena visina zakupnine, postavlja se pitanje na koji način je određena visina zakupnine????

Zakupnina je bitan element Ugovora o zakupu poslovnog prostora po svim zakonima o zakupu koje je sud prvog stupnja naveo u obrazloženju pobijane odluke.

Ništav (ništetan) je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva.

Pored navedenog nedostatka (zakupnina) koji sam po sebi upućuje na ništavost Ugovora o zakupu i Ugovora o ustupanju koji su zaključeni između tužitelja i tuženika pod 2/, isti ugovori su ništavi jer su protivni moralu.

Naime, radi se o ugovorima koje je u ime tužitelja potpisao Frano Grančić kao direktor, a u ime tuženika pod 2/ Mate Mršić kao direktor.

Istovremeno Frano Grančić je bio jedini osnivač tuženika pod 2/ te uz Matu Mršića bio i direktor tuženika pod 2/ iz čega se može izvesti jasan zaključak da je direktor dioničkog društva Frane Grančić ugovorio zakup predmetnog poslovnog prostora s tvrtkom u svom vlasništvu, ali bez plaćanja zakupnine!!!!

To je nemoralan pravni posao i kao takav je ništav (ništetan).

U kojem kutku zemaljske kugle bi to bilo moralno???

Tuženik pod 1/ se ne može pozivati na to da mu nije bio poznat sadržaj Ugovora o zakupu koji je zaključen između tužitelja i tuženika pod 1/ jer je taj ugovor osnov za zaključenje Ugovora o podzakupu.

Tuženik pod 1/ je dioničko društvo s preko 100 zaposlenika, koje ima svoju pravnu službu koja je zasigurno prije zaključenja Ugovora o podzakupu od tuženika pod 2/ tražila da joj se dostavi Ugovor o zakupu te im zasigurno nije promakla činjenica da tim ugovorom nije ugovorena visina zakupnine, a zasigurno su provjerili i ugovore zaključene s Centrom za vozila Hrvatske, a ako to tuženik pod 1/ nije napravio, to je njegov propust.

U krajnjem slučaju ništavost (ništetnost) osnovnog Ugovora o zakupu povlači za sobom i ništavost (ništetnost) ugovora o podzakupu jer ako nema zakupa nema ni podzakupa.

Upravo radi toga što su navedeni ugovori o zakupu i ustupanju ugovora o poslovno-tehničkoj suradnji ništavi (ništetni) nije bilo nikakve potrebe te ugovore raskidati ili otkazivati.

Ništavi ugovori su pravno nevaljali od početka, radi čega tužitelj i potražuje naknadu za korištenje njegovom nekretninom od strane tuženika pod 1/ koji je koristio predmetnu nekretninu u spornom razdoblju.

Dokaz: - uvid u povijesne izvatke iz sudskog registra za tužitelja i tuženika pod 2/.

2/ Nadalje, stečajni upravitelj je dopisom pozvao tuženika pod 1/ da mu uplaćuje pripadajuće prihode, a uz to je prema vlastitom iskazu s direktorom tuženika u svezi plaćanja naknade za korištenje predmetnog poslovnog prostora nazvao barem 10-12 puta, što je potvrdio i direktor tuženika pod 1/, tako da je tuženik pod 1/ bio upoznat s činjenicom da tuženik pod 2/ ne isplaćuje tužitelju pod 1/ nikakvu naknadu za korištenje tužiteljevim prostorom.

Tuženik pod 1/ je i nakon svih poziva, razgovora i upućenog dopisa nastavio plaćati ugovorenu naknadu – zakupninu tuženiku pod 2/, koji i dalje tužitelju nije plaćao nikakvu naknadu, da bi se u konačnici i nad tuženikom pod 2/ otvorio stečajni postupak u kojem neće biti namireni niti troškovi tog postupka, čime je tuženik pod 1/ i na ovaj način tužitelju nanio štetu.

Člankom 599. Zakona o obveznim odnosima (N.N. 53/91,.....) propisano je da da zakupodavac može, radi naplate svojih potraživanja od zakupca nastalih iz zakupa, zahtijevati neposredno od podzakupca isplatu iznosa koje ovaj duguje zakupcu po osnovi podzakupca, što jasno znači da je tuženik pod 1/ od trenutka kada je od strane stečajnog upravitelja pozvan (bilo usmeno, bilo pismeno) na plaćanje zakupnine tužitelju, zakupninu trebao plaćati tužitelju.

Međutim, tuženik pod 1/ je nastavio plaćati zakupninu tuženiku pod 2/ čime je oštetio tužitelja za iznose koje je isplatio tuženiku pod 2/.

3/ Radi navedenog, tužitelj predlaže da sud drugog stupnja preinači pobijani dio presude suda prvog stupnja na način da usvoji tužiteljev tužbeni zahtjev pod točkom I. i tuženiku naloži plaćanje troškova postupka, podredno da ukine pobijani dio presude i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno odlučivanje.

U Splitu, 13. prosinca 2013. godine.

Popis troška:

- sastav žalbe29.400,00 kn
- PDV 25%7.350,00 kn
- pristojba žalbe.....10.000,00 kn

ZAJEDNIČKI ODVJETNIČKI URED
Boro Rajić i Tomislav Kasal
SPLIT, Hrvatske mornarice 1/
Tel./fax: 021/ 480-753

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukoišanska br. 6, Split

6. P-2327/2010

PRESUDA
I
RJEŠENJE

TRGOVAČKI SUD U SPLITU u ime Republike Hrvatske, po sucu Nevenki Marunica, u pravnoj stvari tužitelja Stečajna masa AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju, Imotski, zastupanog po punomoćniku Bori Rajiću, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika 1) EURO DAUS d.d. Split, Put Mostina 1, OIB: 19212513210, kojeg zastupa punomoćnik Nenad Čović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Grgić & Partneri iz Zagreba, Pisarnica II – Split i tuženika 2) AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. za usluge prijevoza i putnička agencija, u stečaju, Zagreb, Heinzelova 61, OIB: 91897472597, kojeg zastupa stečajni upravitelj Damir Mikić iz Zagreba, radi naknade štete (v.p.s. 4.320.000,00 kn), nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene dana 23. listopada 2013. godine u nazočnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika pod 1), a u odsutnosti stečajnog upravitelja tuženika pod 2), po objavi dana 6. studenoga 2013. godine

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika 1) EURO DAUS d.d. Split koji glasi:

„Dužan je tuženik pod 1/ EURO DAUS d.d. Split, u roku od 8 dana i pod prijetnjom ovrhe, isplatiti tužitelju iznos od 2.351.649,84 kn sa zateznom kamatom koja teče kako slijedi:

- na iznos od 1.000.000,00 kn od 28.04.2005. g. do isplate,
- na iznos od 150.000,00 kn od 02.02.2006. g. do isplate,
- na iznos od 2.152,28 kn od 16.01.2007. g. do isplate,
- na iznos od 64.990,84 kn od 28.02.2007. g. do isplate,
- na iznos od 57.182,20 kn od 11.04.2007. g. do isplate,
- na iznos od 58.824,66 kn od 20.04.2007. g. do isplate,
- na iznos od 72.387,28 kn od 16.05.2007. g. do isplate,
- na iznos od 71.853,76 kn od 12.06.2007. g. do isplate,
- na iznos od 39.604,07 kn od 19.07.2007. g. do isplate,
- na iznos od 121.666,27 kn od 23.08.2007. g. do isplate,
- na iznos od 75.261,64 kn od 17.09.2007. g. do isplate,
- na iznos od 18.251,95 kn od 16.10.2007. g. do isplate,
- na iznos od 49.054,69 kn od 22.10.2007. g. do isplate,
- na iznos od 18.194,15 kn od 21.11.2007. g. do isplate,
- na iznos od 56.765,33 kn od 22.11.2007. g. do isplate,
- na iznos od 28.549,78 kn od 20.12.2007. g. do isplate,
- na iznos od 39.491,82 kn od 21.12.2007. g. do isplate,

- na iznos od 39.479,30 kn od 07.02.2008. g. do isplate,
 - na iznos od 24.706,01 kn od 12.02.2008. g. do isplate,
 - na iznos od 68.885,92 kn od 28.02.2008. g. do isplate,
 - na iznos od 214.653,62 kn od 29.05.2008. g. do isplate,
 - na iznos od 62.074,89 kn od 04.07.2008. g. do isplate,
 - na iznos od 17.619,38 kn od 22.07.2008. g. do isplate,
- s tim da zatezne kamate do 31. prosinca 2007. godine teku po stopi od 15% godišnje, a od 01. siječnja 2008. godine, pa nadalje prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, sve to do isplate.“

- II. Utvrđuje se da postoji potraživanje tužitelja prema tuženiku pod 2/ AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. u stečaju, Zagreb, u iznosu od 3.440.452,04 kn, kao tražbina drugog isplatnog reda tražbina viših isplatnih redova.

riješio je

- I. Utvrđuje se da je tužitelj povukao tužbu u odnosu na tuženika pod 1) EURO DAUS d.d. Split za iznos od 1.968.350,16 kn sa zateznom kamatom od dospijeca pojedinačne tražbine tužitelja do isplate.
- II. Utvrđuje se da je tužitelj povukao tužbu u odnosu na tuženika pod 2) AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. u stečaju, Zagreb za utvrđenje postojanja potraživanja tužitelja u iznosu od 2.693.642,24 kn, kao tražbine drugog isplatnog reda tražbina viših isplatnih redova.
- III. Nalaže se tuženiku pod 2) AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. u stečaju, Zagreb da u roku od 8 dana naknadi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 269.338,20 kn, dok se za više traženi trošak parničnog postupka u iznosu od 152.261,80 kn, zahtjev tužitelja odbija.
- IV. Nalaže se tužitelju da u roku od 8 dana naknadi tuženiku pod 1) EURO DAUS d.d. Split troškove parničnog postupka u iznosu od 431.935,00 kn sa zateznim kamatama od 6. studenoga 2013.god. do isplate po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, dok se za više traženi trošak parničnog postupka u iznosu od 139.340,00 kn, zahtjev tuženika pod 1) odbija.

Obrazloženje

U tužbi koju je ovom sudu dana 3. lipnja 2008. god. u predmetu pod posl. br. P-935/2008 tužitelj je naveo da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu broj X St-613/04 od 27. listopada 2005. godine otvoren stečajni postupak nad tužiteljem Autopoduzeće Imotski d.d. Imotski, a prijedlog za otvaranje stečajnog postupka da je podnijet 30. prosinca 2004. godine.

Tužitelj navodi da je vlasnik zemljišta označenog čest. zem. 2824/179 (kat.čest.zem. 4431/2), 300 m² – tehnički pregled vozila, 44 m² – portirnica, dvorište 1399 m², portirnica ZU 2641 k.o. Imotski – Glavice na kojima je izgrađena Stanica za tehnički pregled Imotski. Između tužitelja i tuženika pod 2. Autopoduzeće Imotski d.o.o. Zagreb zaključen je ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme dana 29. travnja 2002.godine, temeljem kojeg je tužitelj kao zakupodavac, tuženiku pod 2) kao zakupniku, dao u zakup objekt i zemljište Stanice na tehnički pregled vozila u Imotskom na rok od 10 godina, time da je u tom ugovoru navedeno da su stranke visinu zakupnine i rok plaćanja zakupnine uredile posebnim ugovorom. Nakon otvaranja stečajnog postupka, pregledom tužiteljeve dokumentacije, stečajni upravitelj tužitelja nije pronašao ugovor kojim bi se utvrdila visina i rok plaćanja zakupnine. Prema saznanjima tužitelja, između tuženika pod 1) i tuženika pod 2) tužbe zaključen je ugovor o podzakupu poslovnog prostora i opreme „Stanice za tehnički pregled vozila Imotski“ dana 28. travnja 2005.godine.

Nakon otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem tuženici pod 1) i pod 2) su nastavili koristiti tužiteljeve nekretnine „Stanica za tehnički pregled vozila“, a tuženik pod 2) temeljem zaključenog ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme nije isplaćivao tužitelju nikakvu naknadu za zakup predmetne nekretnine, niti je to činio tuženik pod 1) Iako je tužitelj dopisom od 2. veljače 2006.god. pozvao tuženika pod 1) da zakupninu za predmetnu nekretninu uplaćuje direktno tužitelju, jer to ne čini tuženik pod 2).

S obzirom na površinu predmetne nekretnine, njenu opremljenost i djelatnost koja se obavlja na predmetnoj nekretnini, tužitelj je ocijenio minimalnu zakupninu u mjesečnom iznosu od 120.000,00 kn, tako da neplaćena zakupnina za razdoblje od 28. travnja 2005.godine za neplaćenu zakupninu iznosi ukupno 4.320.000,00 kn s pripadajućim kamatama od dospijeca svakog mjesečnog iznosa do isplate te je predložio sudu donijeti presudu kojom će obvezati tuženike pod 1) i pod 2) na solidarnu isplatu navedenog iznosa uz naknadu troškova tužitelju parničnog postupka.

U odgovoru na tužbu tuženik pod 1) tužbe je istakao da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu predlažući sudu odbiti zahtjev tužitelja uz osudu tužitelja na plaćanje prouzročenog troška parničnog postupka sve iz razloga što je tuženik pod 1) svoju obvezu proizašlu iz ugovora o podzakupu poslovnog prostora i opreme od 28. travnja 2005. godine izvršavao uredno i na vrijeme, a da tuženiku pod 1) nisu poznati međusobni odnosi tužitelja i tuženika pod 2). Nadalje tuženik pod 1) je istakao kako je tužitelju protekao rok iz članka 141. st. 2. Stečajnog zakona radi podnošenja predmetne tužbe.

Podneskom od 07. listopada 2009. godine tužitelj je obavijestio sud da je rješenjem ovog suda broj X St-613/04 od 28. listopada 2008. godine zaključen stečajni postupak nad tužiteljem te je tužiteljem označio Stečajnu masu stečajnog dužnika AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju, Imotski kao i da je stečajni upravitelj ovlašten da u ime i za račun stečajne mase vodi sporove radi prikupljanja imovine koja u nju ulazi.

Istim podneskom tužitelj je obavijestio sud da je rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu pod brojem XL St-232/2008 od 23. lipnja 2009.godine otvoren stečajni postupak nad tuženikom pod 2) AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.o.o. Zagreb te da je tužitelj u propisanom roku prijavio predmetnu tražbinu u ukupnom iznosu od 6.134.094,28 kn u koji iznos je uključena glavnica i obračunate pripadajuće zakonske zatezne kamate i troškovi postupka.

Na ispitnom ročištu koje je održano kod Trgovačkog suda u Zagrebu stečajni upravitelj je priznao tužiteljevu tražbinu u iznosu od 4.282.878,52 kn koja se temelji na ovršnoj ispravi, dok je sve ostale tužiteljeve tražbine među kojima i predmetnu tražbinu stečajni upravitelj osporio te je stečajni sudac Trgovačkog suda u Zagrebu rješenjem broj XL St-232/2008 od 10. rujna 2009. godine uputio tužitelja na parnicu radi utvrđenja osporene tražbine.

U odnosu na navedeni podnesak tužitelja ovaj sud je rješenjem broj 6. P-935/2008 od 21. listopada 2009. godine utvrdio prekid postupka u odnosu na tužitelja i u odnosu na tuženika pod 2) jer su se ispunile pretpostavke u odnosu na tužitelja propisane odredbom članka 212. toč. 4. Zakona o parničnom postupku, a u odnosu na tuženika pod 2) odredbe članka 212. toč. 5. Zakona o parničnom postupku.

Budući je tužitelj dokazao da se radi o pravima koja prelaze na pravnog slijednika – stečajnu masu tužitelja u smislu članka 192. i članka 199. Stečajnog zakona, to je sud rješenjem od 22. listopada 2010. godine nastavio prekinuti postupak u smislu članka 215. st. 1 Zakona o parničnom postupku.

U nastavljenom parničnom postupku pod brojem 6. P-2327/2010 tužitelj je istakao kako su navodi tuženika pod 1) iz odgovora na tužbu u cijelosti neosnovani jer da se u ovoj pravnoj stvari ne radi o tužbi za pobijanje pravnih radnji, već o tužbi za naknadu štete i da se ne može primjenjivati članak 141. st. 2. Stečajnog zakona.

Tužitelj je naveo kako je stečajni upravitelj tužitelja dopisom od 2. veljače 2006. godine pozvao tuženika pod 1) da zakupninu za predmetnu nekretninu uplaćuje direktno tužitelju budući da to ne čini tuženik pod 2).

Tuženik pod 1) pored prigovora istaknutih u odgovoru na tužbu, dodatno je istakao prigovor promašene pasivne legitimacije tuženika pod 1) i nedostatak aktivne legitimacije tužitelja u odnosu na tuženika pod 1) te je predložio odbijanje tužbenog zahtjeva u dijelu u kojem se tužbeni zahtjev odnosi na tuženika pod 1).

Tuženik pod 1) je istakao da tužitelj u vrijeme podnošenja tužbe nije bio vlasnik predmetne nekretnine što je tužitelj potvrdio budući da je predmetna nekretnina prodana u stečajnom postupku koji se vodio nad tužiteljem, ali da je tužitelj bio vlasnik nekretnine – Stanice za tehnički pregled sve dok se kupac nekretnine AUTOBUSNI PROMET d.d. Varaždin nije upisao vlasnikom te nekretnine u zemljišnoj knjizi, odnosno do 14. svibnja 2008. godine, a tuženik pod 1) je u utuženom razdoblju koristio predmetnu nekretninu.

Tužitelj je naveo da ako se tuženik pod 1) ne poziva na Ugovor o podzakupu, kao osnov korištenja predmetnih nekretnina, znači da je uporabio tuđu stvar za svoju korist, radi čega je u tom slučaju tuženik pod 1) temeljem tada važećeg članka 219. ZOO/91, a od 01. siječnja 2006. godine temeljem članka 1120. ZOO/05, dužan tužitelju isplatiti naknadu za korištenje tom nekretninom i to u visini zakupnine koju je tužitelj mogao ostvariti za tu nekretninu iz čega proizlazi aktivna legitimacija na podnošenje tužbe te pasivna legitimacija tuženika pod 1) jer se tuženik pod 1) koristio predmetnom nekretninom.

Tužitelj je istakao kako se u ovoj pravnoj stvari ne radi o pobijanju pravne radnje stečajnog dužnika u kom slučaju se primjenjuje rok u smislu članka 141. Stečajnog zakona, već se radi o tužbi podnijetoj radi ostvarivanja tražbine stečajnog dužnika – tužitelja kao dužnosti stečajnog upravitelja u skladu sa člankom 25. st. 1. toč. 6. Stečajnog zakona.

U odnosu na tuženika pod 2) tužitelj je podneskom od 16. prosinca 2010. godine uredio tužbeni zahtjev na utvrđenje postojanja potraživanja tužitelja prema tuženiku pod 2) kao tražbine drugog isplatnog reda tražbina viših isplatnih redova.

Podneskom tužitelja od 6. rujna 2013. godine, tužitelj je istakao kako je ugovorom o podzakupu poslovnog prostora i opreme koji je zaključen između tuženika pod 1) i tuženika pod 2) ugovoreno da na ime zakupnine podzakupac EURODAUS d.d. plaća davatelju podzakupa AUTOPODUZEĆU IMOTSKI d.o.o. Zagreb, iznos od 50 % primljenog iznosa kojeg mu po fakturama prethodno doznači Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb u skladu s odredbama članka 9. Ugovora o poslovno tehničkoj suradnji i Aneksa tom ugovoru. Navedenim ugovorom Centar za vozila Hrvatske d.d.

Zagreb trebao je uplaćivati AUTOPODUZECU IMOTSKI d.d. Imotski 37 % prihoda ostvarenih poslovanjem Stanice za tehnički pregled, ali je taj ugovor prednik tužitelja ustupio predniku tuženika pod 2), s tim da tim ugovorom nije određena nikakva naknada za ustupanje, a istodobno je između navedenih pravnih subjekata bio zaključen ugovor o zakupu Stanice za tehnički pregled Imotski kojim nije ugovorena visina zakupnine.

Nadalje, Ugovorom o podzakupu između tuženika pod 1) i prednika tuženika pod 2) ugovoreno je plaćanje zakupnine mjesečno po naprijed navedenom principu ali da su se stranke suglasile da tuženik pod 1) kao podzakupac ne plaća davatelju podzakupac ugovoreni postotak dok se taj iznos ne prebije sa akontacijskom plaćenom zakupninom do iznosa od 1.000.000,00 kn. Budući da je tuženik pod 1) dostavio dokaze kako je tuženiku pod 2) temeljem ugovora o podzakupu isplatio ukupno iznos od 2.351.649,84 kn to je tužitelj istakao kako je u tom iznosu tužitelj oštećen te da je navedeni iznos tužitelju dužan platiti tuženik pod 1), odnosno u odnosu na tuženika pod 2) utvrditi postojanje potraživanja tužitelja u iznosu od ukupno 3.406.757,64 kn, koji iznos se odnosi na glavnice od 2.351.649,84 kn i obračunatu kamatu u iznosu od 1.055.107,80 kn.

Sud je izveo dokaze pregledom spisu priloženih isprava i to: rješenje ovog suda o otvaranju stečajnog postupka nad tužiteljem broj X St-613/04 od 27. listopada 2005.god. (list 4 i 5 spisa), preslika katastarskog plana i izvotka iz zemljišne knjige (list 6 i 7 spisa), Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29. travnja 2002.god. zaključen između tuženika pod 2) i prednika tužitelja (list 8 i 9 spisa), Dopis tužitelja tuženiku pod 1) od 02.02.2006.god. (list 10 spisa), rješenje ovog suda br. X St-613/04 od 28. listopada 2008.god. (list 16 i 17 spisa), Prijava potraživanja tužitelja u stečaju tuženika pod 2) (listovi 18 – 21 spisa), Zapisnik Trgovačkog suda u Zagrebu broj XL St-232/2008 od 10. rujna 2009.god. (listovi 22 – 27 spisa), Rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu broj XL St-232/08 od 10. rujna 2009. godine (listovi 28 i 29 spisa), Povijesni Izvadak iz sudskog registra za tužitelja (listovi 31-38 spisa), Zaključak ovog suda od 25. ožujka 2008. godine (list 50 spisa), primopredajni Zapisnik od 14. svibnja 2008. godine (listovi 53-54 spisa), Ugovor o podzakupu poslovnog prostora i opreme od 28.04.2005.god. (listovi 57-59 spisa), vjerodostojne isprave tuženika pod 1), Izvadak o stanju na računu tuženika pod 1), Ugovori o asignaciji, te računi tuženika pod 2), Ugovor o ustupanju potraživanja, Ugovor o cesiji (listovi 60-149 spisa), Suglasnost od 28.04.2005.god. (list 162 spisa), Sporazum o raskidu Ugovora o zakupu poslovnog prostora od 05.09.2008.god. (list 163 i 164 spisa), dopis Ministarstva financija – Porezna uprava, Područni ured Split, Ispostava Imotski od 25. rujna 2012.godine (list 176 spisa), Povijesni Izvadak iz sudskog registra za tuženika pod 2) i Izvadak iz sudskog registra za tuženika pod 2) (listovi 181-188 spisa), dopis Trgovačkog suda u Zagrebu broj 40. St-232/08 od 8. svibnja 2013.god. (list 190 spisa), obračun kamata tužitelja (list 295-297 spisa).

Sud je izveo dokaz pregledom spisa ovog suda broj XIII P-1468/06 (službena bilješka suca od 25. svibnja 2011.god. list 162 spisa) kao i spisa broj VI P-1342/06 (nepravomoćna presuda od 03. lipnja 2008. god. listovi 203-211 spisa).

Izveden je dokaz saslušanja stečajnog upravitelja tužitelja Ivana Šteko (list 159 spisa) te zastupnika po zakonu tuženika pod 1) Ivice Primorca (listovi 159-161 spisa) kao i dokaz saslušanja svjedoka Cvite Pivčević (list 167-168 spisa).

Tužitelj je predlagao izvođenje dokaza vještačenjem po vještaku za knjigovodstvo i financije, ali je tijekom postupka odustao od provedbe takvog dokaza.

Tužitelj je tijekom postupka, podneskom od 6. rujna 2013.god. smanjio tužbeni zahtjev i prema tuženiku pod 1) i prema tuženiku pod 2), odnosno iz istog pravnog odnosa zahtijevao je druge iznose od utuženih, na koji način je djelomično povukao tužbu i to u odnosu na tuženika pod 1) u iznosu od 1.968.350,16 kn sa zateznom kamatom od dospijeća pojedinačne tražbine tužitelja do

isplate, a u odnosu na tuženika pod 2) za utvrđenje postojanja potraživanja tužitelja u iznosu od 2.693.642,24 kn, kao tražbine drugog isplatnog reda tražbina viših isplatnih redova.

Na temelju ocjene dokaza izvedenih u ovom postupku, pregleda isprava koje se nalaze u spisu kao i očitovanja stranaka tijekom postupka te saslušanih zastupnika po zakonu tužitelja i tuženika 1) i saslušanog svjedoka, sud je na temelju ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i rezultata cjelokupnog postupka, odlučio kao u izreci zbog slijedećih razloga:

Prethodno je potrebno istaknuti kako ovaj postupak tužitelj nije pokrenuo radi pobijanja pravnih radnji stečajnog dužnika radi čega se ne primjenjuju odredbe iz članka 141. Stečajnog zakona (Narodne novine broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10 i 133/12 dalje SZ-a), već radi naknade štete zbog neisplaćene zakupnine i koristi koju su ostvarili tuženici 1) i 2) s tim što je utuženi tužbeni zahtjev tužitelja prema oba tuženika glasio na solidarnu isplatu utuženog iznosa, a tijekom postupka je prema tuženiku pod 1) ostao kondemnatorni zahtjev na isplatu, a u odnosu na tuženika pod 2) deklaratorni zahtjev na utvrđenje tražbine, zbog otvorenog stečajnog postupka nad tuženikom pod 2).

Napominje se da je ovaj sud zadržao nadležnost u odnosu na tužbeni zahtjev prema tuženiku pod 2) i nakon otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom pod 2) iz razloga što je nad tužiteljem ranije otvoren stečajni postupak.

U postupku je utvrđeno:

- da je nad tužiteljem rješenjem ovog suda broj X St-613/04 od 27. listopada 2005.godine otvoren stečajni postupak i stečajnim upraviteljem imenovan je Ivan Šteko iz Imotskog;
- da je nad tuženikom pod 2) rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu broj XL St-232/2008 od 23. lipnja 2009.godine otvoren stečajni postupak i za stečajnog upravitelja imenovan je Damir Mikić iz Zagreba;
- da su prednici tužitelja i tuženika pod 2) zaključili Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme dana 29. travnja 2002. godine s tim da zakup počinje teći od 01. svibnja 2002. godine na rok od 10 godina te da su visinu zakupnine i rok plaćanja stranke ugovorile urediti posebnim ugovorom;
- da su tuženik pod 2) i tuženik pod 1) dana 28. travnja 2005. godine uz Suglasnost prednika tužitelja od 28. travnja 2005. godine, zaključili Ugovor o podzakupu poslovnog prostora i opreme, kojim ugovorom u članku 4. su stranke ugovorile da podzakupac – tuženik pod 1) plaća davatelju podzakupac – tuženiku pod 2) iznos od 50 % primljenog iznosa kojeg mu po fakturama prethodno doznači Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb u skladu sa odredbama članka 9. Ugovora o poslovno tehničkoj suradnji i Anexa tom ugovoru 1/1 br. 2563-1/2001 po kojem je promijenjena odredba članka 9. o visini postotka i da će se zakupnina mjesečno obračunavati s tim što su se stranke suglasile da podzakupac ne plaća zakupninu davatelju podzakupac, dok se ne izkompenzira – prebije sa akontacijski plaćenom zakupninom do plaćenog iznosa od 1.000.000,00 kn, odnosno Centar za vozila Hrvatske d.d. trebao je uplaćivati tuženiku pod 2), 37 % prihoda ostvarenih poslovanjem Stanice za tehnički pregled;
- da je tuženik pod 1) platio tuženiku pod 2), akontaciju u iznosu od 1.000.000,00 kn dana 28. travnja 2005. godine;
- da je tuženik pod 1) po ispostavljenim računima tuženika pod 2) platio tuženiku pod 2) asignacijom, prijebojem, cesijom te uplatom ukupno iznos zakupnine od 2.351.649,84 kn;
- da je tužitelj u stečajnom postupku tuženika pod 2) prijavio tražbinu koja je predmet ovog postupka u iznosu od 4.320.000,00 kn na ime neisplaćene zakupnine za Stanicu za tehnički pregled vozila, na ime obračunatih zateznih kamata iznos od 1.761.390,28 kn i na ime troškova zastupanja u ovoj parnici iznos od 52.704,00 kn, koji iznos je tužitelju kao stečajnom vjerovniku osporio stečajni upravitelj te je navedena prijavljena tražbina razvrstana u osporenu tražbinu drugog višeg isplatnog reda;

-da je tužitelj sukladno rješenju stečajnog suca od 10. rujna 2009. godine pravodobno podnio prijedlog za nastavak postupka te da je uredio zahtjev u odnosu na tuženika pod 2) kao zahtjev na utvrđenje osporene tražbine u iznosu i u isplatnom redu u smislu članka 180 st. 1. Stečajnog zakona u vezi sa člankom 187. st. 2. ZPP-a;

-da je tuženik pod 1) temeljem Ugovora o podzakupu sa tuženikom pod 2), u utuženom razdoblju koristio nekretninu i poslovnu zgradu u vlasništvu tužitelja – Stanica za tehnički pregled vozila Imotski;

-da je tužitelj po stečajnom upravitelju dopisom od 2. veljače 2006. godine pozvao tuženika pod 1) na doznaku pripadajućih prihoda Stanice za tehnički pregled vozila te da ga je obavijestio kako je u fazi raskida svih ugovora i sporazuma sa tuženikom pod 2) koji se odnose na Stanicu za tehnički pregled vozila u Imotskom;

-da je stečajni upravitelj tužitelja usmenim putem pozivao tuženika pod 1) na iseljenje, odnosno napuštanje posjeda vezano uz Stanicu za tehnički pregled;

-da je nekretnina tužitelja – Stanica za tehnički pregled vozila Imotski, prodana u stečajnom postupku tužitelja te da je dana 14. svibnja 2008. godine izvršena primopredaja predmetnog poslovnog prostora i nekretnine sukladno primopredajnom zapisniku od 14. svibnja 2008. godine kojeg su sačinili za tužitelja stečajni upravitelj, a za AUTOBUSNI PROMET d.d. Varaždin predsjednik nadzornog odbora Ivica Bodrušić.

U odnosu na tražbinu tužitelja prema tuženiku pod 1) koju tužitelj potražuje s osnova naknade štete u visini zakupnine koju je tuženik pod 1) platio tuženiku pod 2) za mjesec lipanj 2005. god. do mjeseca travnja 2008. god. potrebno je navesti:

Pregledom Ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29. travnja 2002. godine (list 8 i 9 spisa) utvrđeno je da je isti sklopljen u Zagrebu, dana 29. travnja 2002. godine između Autopoduzeća Imotski d.d. Imotski kao zakupodavca, pravnog prednika tužitelja u ovoj tužbi i Autopoduzeća Imotski d.o.o. u Zagrebu kao zakupnika, tuženika pod 2) ove tužbe. Tim ugovorom je određeno u članku 7. da su visinu zakupnine i rok plaćanja zakupnine stranke uredile posebnim ugovorom, a isto tako je određeno u članku 4. da će zakupodavac sva prava i obveze iz Ugovora o poslovno tehničkoj suradnji kojeg je zakupodavac zaključio sa Centrom za vozila Hrvatske, 7. studenog 2000. god., prenijeti na zakupnika s danom s kojim Centar za vozila Hrvatske kao druga ugovorna strana pristane na takvo ustupanje ugovora.

Tuženik pod 1) je sa tuženikom pod 2) zaključio Ugovor o podzakupu poslovnog prostora i opreme dana 28. travnja 2005. godine uz Suglasnost prednika tužitelja od 28.04.2005.god. i u navedenom Ugovoru o podzakupu u članku 4. su se stranke dogovorile o visini zakupnine – 50 % primljenog iznosa kojeg mu po fakturama prethodno doznači Centar za vozila Hrvatske d.d. Zagreb u skladu sa odredbama članka 9. Ugovora o poslovno tehničkoj suradnji i Aneksa tom ugovoru 1/1 br. 2563-1/2001 po kojem je promijenjena odredba čl. 9. o visini postotka.

Ugovor o zakupu poslovnog prostora i opreme zaključen između prednika tužitelja i prednika tuženika pod 2) nije ništavan jer su stranke odredile zakupninu na naprijed opisani način sve sukladno Zakonu o zakupu poslovnog prostora (Narodne Novine broj 91/96 i 124/97), odnosno Zakona o zakupu i prodaji poslovnog prostora (Narodne Novine broj 174/04 i 38/09) kako se nazvao raniji Zakon o zakupu poslovnog prostora, a sve sukladno članku 44. Zakona o zakupu i kupoprodaji poslovnog prostora (Narodne Novine broj 125/11) iz razloga što je odredbom članka 5. stavak 2. Zakona o zakupu poslovnog prostora propisano što ugovor o zakupu poslovnog prostora u pravilu sadrži, a između ostalog i iznos zakupnine i rokove plaćanja. Samim tim što taj ugovor ne sadrži izričito iznos zakupnine, ne znači da je isti ugovor ništav jer kako je i navedeno u članku 7. tog ugovora stranke su ugovorile visinu zakupnine i rok plaćanja zakupnine kojeg su stranke uredile

posebnim ugovorom - Ugovorom o poslovno tehničkoj suradnji kojeg je zakupodavac zaključio sa Centrom za vozila Hrvatske d.d. – dakle radi se o naplatnom pravnom poslu – o 37% prihoda ostvarenih poslovanjem Stanice za tehnički pregled Imotski kojeg je Centar za vozila Hrvatske d.d. trebao uplaćivati tužitelju i koji je ugovor ustupljen tuženiku pod 2).

Nadalje, tijekom postupka je utvrđeno da je tuženik pod 1) predniku tuženika pod 2) podmirio tražbinu na ime zakupnine predmetnog poslovnog prostora u ukupnom iznosu od 2.351.649,84 kn i isto nije sporno između stranaka.

Stečajni upravitelj tužitelja svojim dopisom od 2. veljače 2006. godine kojeg je uputio tuženiku pod 1) pozvao je tuženika pod 1) na doznaku na žiro račun tužitelja pripadajućih prihoda, ne dostavljajući dokaz u navedenom dopisu da je sa tuženikom pod 2) raskinuo Ugovor o zakupu i Sporazum u odnosu na Stanicu na tehnički pregled vozila u Imotskom, uslijed čega bi mogao zahtijevati plaćanje koristi u smislu članka 219. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 53/91, 73/91, 3/94, 7/96 i 112/99, 88/01, dalje ZOO/91), odnosno sukladno članku 1120. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05 i 41/08 dalje ZOO/05) koje odredbe propisuju slučaj kad je netko tuđu stvar upotrijebio u svoju korist, da vlasnik može zahtijevati, nezavisno od prava na naknadu štete, ili ako nje nema, da mu ovaj naknadi korist koju je imao od uporabe, već je naveo da je u fazi raskida ugovora i sporazuma. Tako da navedeni dopis nije mogao obvezati tuženika, a tužitelj niti tijekom ovog postupka nije dostavio dokaz da je sa tuženikom pod 2) raskinuo navedeni ugovor i sporazum.

Naime, tuženik pod 1) postupao je sukladno Ugovoru o podzakupu i plaćao je dužnu zakupninu tuženiku pod 2). Tužitelj je po stečajnom upravitelju, kao vlasnik predmetne nekretnine, mogao raskinuti Ugovor o zakupu sa tuženikom pod 2) i o tome uredno obavijestiti tuženika pod 1) te je mogao sa tuženikom pod 1) zaključiti ugovor o zakupu predmetnog prostora ili u primjerenoj formi tražiti iseljenje tuženika iz tog prostora i od tuženika pod 1) tražiti korist, pa i naknadu štete ukoliko je istu imao.

Tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je tuženik pod 1), ako je tužitelju i nastala šteta odgovoran tužitelju za nastanak štete u smislu članka 154. i 155. ZOO/91, odnosno članka 1045. i 1046. ZOO/05.

Budući je tuženik pod 1) istakao prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja, odnosno prigovor promašene pasivne legitimacije u odnosu na tuženika pod 1) potrebno je navesti da je prigovor nedostatka aktivne legitimacije, odnosno prigovor promašene pasivne legitimacije – prigovor materijalnog prava, radi se o prigovoru u vezi primjene pravila materijalnog prava koje je mjerodavno za ocjenu osnovanosti istaknutog tužbenog zahtjeva u odnosu na tuženika pod 1), pa je sud takav prigovor tuženika pod 1) prihvatio jer tužitelj tijekom postupka nije dokazao da je tužitelju tuženik pod 1) učinio štetu u vidu neplaćene zakupnine za korištenje poslovnog prostora Stanice za tehnički pregled vozila pa da bi tuženik pod 1) bio dužan ponovno platiti tražbinu koju je već platio tuženiku pod 2).

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u točki I. izreke presude.

U odnosu na potraživanje tužitelja s osnova neplaćene zakupnine za utuženi period odnosno naknade štete koja je nastala tužitelju u visini neplaćene zakupnine od strane tuženika pod 2), koju tražbinu je tužitelj prijavio u stečajnom postupku tuženika pod 2) potrebno je istaknuti kako su na tuženika pod 2) temeljem Ugovora o zakupu poslovnog prostora i opreme od 29.04.2002.god. i to članka 4. prenesena sva prava i obveze zakupodavca (tužitelja) iz Ugovora o poslovno tehničkoj suradnji, a temeljem Ugovora o podzakupu kojeg su zaključili tuženik 1) i tuženik 2) za utuženo razdoblje tuženik 2) je od tuženika 1) primio zakupninu u iznosu od 2.351.649,84 kn, pa kako tuženik 2) nije dostavio nikakav dokaz da je tužitelju plaćao koristi koje je imao od iznajmljenog prostora i izračunu tužitelja nije prigovorio, to je sud prihvatio zahtjev tužitelja i točkom II. izreke

presude utvrdio postojanje potraživanja tužitelja prema tuženiku pod 2) u iznosu od 3.406.757,64 kn kao tražbine drugog isplatnog reda tražbina viših isplatnih redova od čega iznos od 2.351.649,84 kn na ime glavnog duga i kamata u iznosu od 1.055.107,80 kn te dodatno prijavljenu tražbinu na ime troškova u iznosu od 33.694,40 kn i to na ime sastava tužbe od 3. lipnja 2008. godine iznos od 23.520,00 kn uz PDV od 22 % u iznosu od 5.174,40 kn i pristojbe tužbe u iznosu od 5.000,00 kn, koja sva tražbina je dospjela tužitelju prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom pod 2) i koju tražbinu je tužitelj prijavio u stečajnom postupku tuženika pod 2), sve u smislu članka 154. i 155. ZOO/91 i članka 1045. i 1046. ZOO/05 u vezi s odredbom članka 180. st. 1 Stečajnog zakona i članka 187. stavak 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13 dalje ZPP-a) primjenom pravila o teretu dokazivanja u smislu članka 221.a ZPP-a te sukladno uređenom zahtjevu tužitelja od 6. rujna 2013. godine.

Tužitelj je podneskom od 6. rujna 2013. godine ustrajao u naplati tražbine prema tuženiku pod 1) EURODAUS d.d. Split u iznosu od 2.351.649,84 kn, a budući je tužbom od 3. lipnja 2008. godine zahtijevao iznos od 4.320.000,00 kn to se smatra da je za iznos od 1.968.350,16 kn sa zateznom kamatom od dospijeca pojedinačne tražbine tužitelja do isplate povukao tužbu, pa je riješeno kao u toč. I. izreke rješenja u smislu članka 193. st. 2. ZPP-a jer se povlačenju tužbe tuženik pod 1) nije protivio.

Tužitelj je navedenim podneskom od 6. rujna 2013. godine povukao zahtjev tužitelja na utvrđenje u odnosu na tuženika pod 2) u iznosu od 2.693.642,24 kn, pa je sud u smislu članka 193. st. 2. ZPP-a riješio kao u toč. II. izreke rješenja.

Odluka o trošku postupka temelji se na odredbama članka 154., članka 155. i članka 158. ZPP-a. Prema članku 154. st. 1. ZPP-a stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna je protivnoj stranci i njezinu umješacu nadoknaditi troškove, a prema članku 155. ZPP-a podređeno je da pri odlučivanju koji će se troškovi stranci nadoknaditi sud će uzeti u obzir samo troškove koji su bili potrebni za vođenje parnice, dok je odredbom članka 158. stavak 1. ZPP-a propisano da tužitelj koji povuče tužbu dužan je naknaditi troškove tuženiku. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, a ako je propisana tarifa za nagrade odvjetnika ili za druge troškove odmjerit će se takvi troškovi prema toj tarifi.

U odmjeravanju troškova ovog postupka sud se rukovodio naprijed navedenim zakonskim odredbama, utvrđenoj visini predmeta spora (utuženo za iznos od 4.320.000,00 kn, koji iznos je smanjen podneskom od 06.09.2013.god. na iznos od 2.351.649,84 kn), uspjehu stranaka u postupku, uz primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 69/93, 87/93, 16/94, 11/96, 91/04, 37/05, 59/07, 148/09 i 142/12 dalje OT) kao i Tarife sudskih pristojbi prema Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine broj 74/95, 57/96, 137/02, 26/03, 125/11 i 112/12), dok je porez na dodanu vrijednost obračunat prema Tbr. 42. OT i Zakonu o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine broj 47/95, 106/96, 164/98, 105/99, 54/00, 73/00, 127/00, 48/04, 82/04, 90/05, 76/07, 87/09, 94/09 i 22/12), sve sukladno specificiranom zahtjevu tužitelja i tuženika 1).

Tako je tužitelju kojeg zastupa odvjetnik kao punomoćnik u trošak parničnog postupka uračunat slijedeći trošak:

- za sastav podneska od 07.10.2009.god., koji se ubraja u skupinu ostalih podnesaka – 50 bodova ili iznos od 500,00 kn (Tbr. 8. toč. 3. OT), za sastav obrazloženih podnesaka od 16.12.2010.god. i od 06.09.2013.god., svaki po 2.352 bodova – ukupno 4.704 boda ili iznos od 47.040,00 kn (Tbr. 8. toč. 1. OT), za zastupanja na ročištima na kojima se raspravljalo ili su se izvodili dokazi

i to 09.02.2011.god., od 05.09.2011.god., od 11.01.2012.god., od 04.02.2013.god. i od 23.10.2013.god., svako po 2.352 bodova – ukupno 11.760 bodova ili iznos od 117.600,00 kn (Tbr. 9. toč. 1. OT), za zastupanja na ročištima na kojima se raspravljalo o procesnim pitanjima i to od 07.11.2011.god., od 04.06.2012.god., od 10.09.2012.god. i od 22.04.2013.god., svako po 1.176 bodova – ukupno 4.704 bodova ili iznos od 47.040,00 kn (Tbr. 9. toč. 2. OT), za pristup ročištima koja su odgođena od 25.05.2011.god. i od 16.09.2013.god., svako po 50 bodova – ukupno 100 bodova ili iznos od 1.000,00 kn (Tbr. 9. toč. 5. OT). Tako je tužitelju odmjereno ukupno parnični trošak u iznosu od 213.180,00 kn uz pripadajući PDV od 23% u iznosu od 24.573,20 kn i od 25% u iznosu od 26.585,00 kn ili ukupno iznos od 264.338,20 kn.

Tom iznosu pridodan je iznos sudske pristojbe presude u iznosu od 5.000,00 kn ili sveukupno iznos od 269.338,20 kn, koji iznos je dužan tužitelju naknaditi tuženik pod 2) kako je i riješeno u točki III izreke rješenja.

Tužitelju u troškove parničnog postupka nisu odmjereni troškovi koje je tužitelj prijavio u stečajnom postupku iz razloga što su navedeni troškovi tužitelju nastali prije otvaranja stečajnog postupka nad tuženikom pod 2. i o istima je sud odlučio zajedno sa prijavljenom tražbinom tužitelja u stečajnom postupku i odluku unio u točku II. izreke presude.

Nadalje, tužitelju u troškove postupka nije odmjereno trošak sastava podneska od 02.02.2009.god. u iznosu od 500,00 kn iz razloga što je istim podneskom tužitelj dostavio dokaz o plaćenju sudskoj pristojbi tužbe, a takav podnesak sud ne smatra potrebnim za vođenje postupka, jer je tužitelj bio dužan platiti pristojbu za tužbu i o tome dostaviti sudu dokaz, zajedno s podnesenom tužbom. Isto tako, tužitelju nisu odmjereni troškovi u većim iznosima od naprijed odmjerenih sve sukladno navedenom obrazloženju, pa je za više traženi trošak u iznosu od 152.261,80 kn valjalo zahtjev tužitelja odbiti.

Tuženiku pod 1) kojeg zastupa odvjetnik kao punomoćnik sukladno zahtjevu za naknadom troškova ovog postupka i s obzirom na vrijednost predmeta spora od 4.320.000,00 kn do djelomičnog povlačenja tužbe i vrijednosti predmeta spora nakon djelomičnog povlačenja tužbe od 2.351.649,84 kn, a obzirom da je tuženik pod 1) uspio u postupku, u troškove parničnog postupka odmjereni su slijedeći troškovi:

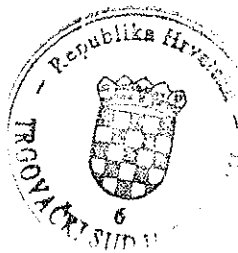
- za sastav podneska od 31.01.2011.god. – 50 bodova ili iznos od 500,00 kn (Tbr. 8. toč. 3. OT), za zastupanje na ročištima na kojima se raspravljalo ili su se izvodili dokazi i to od 13.12.2010.god., od 09.02.2011.god., od 05.09.2011.god., od 11.01.2012.god., od 04.02.2013.god., svako po 4.320 bodova – ukupno 21.600 bodova ili iznos od 216.000,00 kn i od 23.10.2013.god. - 2.352 bodova ili iznos od 23.520,00 kn (Tbr. 9. toč. 1. OT), za zastupanja na ročištima na kojima se raspravljalo o procesnim pitanjima i to od 07.11.2011.god., od 15.02.2012.god., od 04.06.2012.god., od 10.09.2012.god. i od 22.04.2013.god., svako po 2160 bodova – ukupno 10.800 bodova ili iznos od 108.000,00 kn (Tbr. 9. toč. 2. OT), za pristup ročištima koja su odgođena od 25.05.2011.god. i od 16.09.2013.god., svako po 50 bodova – ukupno 100 bodova ili iznos od 1.000,00 kn (Tbr. 9. toč. 5. OT). Tako je tuženiku pod 1) odmjereno ukupno parnični trošak u iznosu od 349.020,00 kn uz pripadajući PDV od 23% u iznosu od 49.910,00 kn i od 25% u iznosu od 33.005,00 kn ili ukupno iznos od 431.935,00 kn.

Tuženiku pod 1) u troškove postupka nije odmjereno trošak u iznosu od 139.340,00 kn jer je isti zatražen u većem iznosu za radnje za koje mu je odmjereno trošak sve sukladno naprijed navedenom obrazloženju, pa je za više traženi trošak valjalo zahtjev tuženika pod 1) odbiti.

Uvažavajući zahtjev tuženika pod 1) za naknadu zateznih kamata na dosuđene troškove parničnog postupka kao i činjenicu da se sukladno Zakonu o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima

(Narodne novine broj 91/10 i 112/12) te Ovršnog zakona (Narodne novine broj 112/12) može na temelju ovršne odluke suda koja se dostavlja Financijskoj agenciji, uz priloženi zahtjev sa podacima potrebnim za provedbu ovrhe, zahtijevati izravna naplata novčane tražbine, a kako je tražbina tuženika pod 1), u pogledu zateznih kamata na troškove postupka dospjela donošenjem odluke suda o troškovima parničnog postupka, to tuženiku pod 1) na odmjerene troškove parničnog postupka pripadaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke suda do isplate, po stopi u smislu članka 29. stavak 2. ZOO/05 koja se primjenjuje na ostale odnose, u vezi s Odlukama Hrvatske narodne banke o visini eskontne stope (Narodne novine broj 132/07, 1/08, 75/08 i 66/11).
Slijedom navedenog, riješeno je kao u točki IV. izreke rješenja.

U Splitu 6. prosinca 2013. godine

S U D A C

NEVENKA MARUNICA

Za toč. otpr. – ovl. službenik
Slavica Bakota

SB

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude i rješenja je dopuštena žalba. Žalba se podnosi Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu putem ovog suda u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa ove presude i rješenja, u 4 primjerka.

Tuženik EURO DAUS d.d. Split, Put Mostina 1, zastupan po Nenadu Čoviću, odvjetniku u Odvjetničkom društvu «Grgić & Partneri», Pisarnica Split I, s jedne strane i tužitelj Stečajna masa AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d. u stečaju, Imotski, Kralja Zvonimira 75, zastupana po stečajnom upravitelju Ivanu Šteko, a ovaj po punomoćniku Bori Rajiću, odvjetniku u Splitu, s druge strane, slobodno i bez mana volje dana 26. ožujka 2014.g. zaključuju slijedeću

N A G O D B U

Članak 1.

Utvrđuje se da je tužitelj dana 13.12.2013.g. podnio žalbu protiv presude i rješenja Trgovačkog suda u Splitu broj 6.P-2327/2010 od 6. studenog 2013.g. u dijelu u kojem je odbijen tužbeni zahtjev tužitelja u odnosu na tuženika te tužitelju naloženo da tuženiku naknadi troškove parničnog postupka.

Utvrđuje se da je tuženik dana 11.07.2008.g. podnio žalbu protiv presude Trgovačkog suda u Splitu broj VI.P-1342/06 od 3. lipnja 2008.g. u dijelu u kojem je uvažen tužbeni zahtjev u odnosu na tuženika te tuženiku naloženo da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka.

Članak 2.

Tužitelj se u roku od 15 dana od dana zaključenja ove Nagodbe obvezuje povući tužbu u odnosu na tuženika u predmetu Trgovačkog suda u Splitu broj 6.P-2327/10 i o tome tuženiku dostaviti dokaz po primitku kojeg se tuženik u roku od 3 dana obvezuje tužitelju pisanim putem dati suglasnost za povlačenje tužbe bez postavljanja zahtjeva za naknadu troškova postupka a sve u skladu sa odredbom čl.193. st. 3. ZPP-a.

Članak 3.

Tužitelj se odriče ovrhe po presudi Trgovačkog suda u Splitu broj VI.P-1342/06 od 3. lipnja 2008.g. ukoliko ista postane pravomoćna u odnosu na tuženika. Ukoliko dođe do ukidanja presude Trgovačkog suda u Splitu broj VI.P-1342/06 od 3. lipnja 2008.g. u odnosu na tuženika, tužitelj se obvezuje povući tužbu u odnosu na tuženika, a tuženik se obvezuje pristati na povlačenje tužbe bez postavljanja zahtjeva za naknadu troškova postupka. Tuženik se odriče ovrhe po presudi Trgovačkog suda u Splitu broj VI.P-1342/06 od 3. lipnja 2008.g. ukoliko dođe do njene preinake u korist tuženika.

Članak 4.

Ovom Nagodbom tužitelj i tuženik konačno rješavaju sva eventualna međusobna potraživanja iz parničnih postupaka navedenih u čl. 1. Nagodbe te izjavljuju da nakon sklapanja ove Nagodbe u vezi s tim parničnim postupcima neće imati nikakvih međusobnih potraživanja, ni tužitelj prema tuženiku ni tuženik prema tužitelju.

Članak 5.

Ugovorne stranke u znak prihvata Nagodbe istu potpisuju te izjavljuju da su ovu Nagodbu pročitali i razumjeli te da istu neće pobijati zbog zablude ili bilo kojeg drugog razloga te potvrđuju primitak jednog primjerka Nagodbe.

Stečajna masa AUTOPODUZEĆE IMOTSKI d.d.
u stečaju, Imotski, zastupan po stečajnom
upravitelju Ivanu Šteko
po punomoćniku

EURO DAUS d.d.:

po punomoćniku